

SPORT

IUNIE 1972

nr. 12

**VOLEIBALIȘTII ROMÂNI
ÎN PRAJMA CALIFICĂRII
LOR LA JOCURILE OLIMPICE**

*Rugbyștii Timișoarei „răpesc”
primul titlu Bucureștiului*

Florea DUMITRACHE se destăinuie ...

DOBRIN

același jucător de mare stil
încearcă vigilența lui ZOFF...

ROMÂNIA-ITALIA 3-3

Foto: Paul ROMOȘAN

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE,
UNIȚI-VĂ!

SPORT

Nr. 12 (323)

IUNIE

1972

ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSIILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 14,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlară».

Abonamentele pentru
străinătate, prin:
«LIBRIA», P.O.B. 134-135
telex 225
București — ROMANIA

43 806

TINERETUL SPORTIV

angajat cu toate forțele

PE FRONTUL MUNC

Evenimente de o covârșitoare importanță în viața întregului nostru popor, apropiata Conferință Națională a partidului și aniversarea a 25 de ani de la proclamarea Republicii au determinat o puternică efervescență politică în toate sectoarele de activitate, un avânt fără precedent pe frontul muncii creatoare, în marea întrecere socialistă, care se desfășoară cu o deosebită intensitate.

Cuvîntul de ordine al acestor zile fierbinți de muncă rodnică — în fabrici și uzine, pe șantierele de construcții și pe ogoare — este, ca răspuns plin de entuziasm la chemarea partidului, îndeplinirea cincinalului înainte de termen. Într-o atmosferă de înflăcărât patriotism, toți oamenii muncii, în frunte cu comuniștii, au declanșat o amplă acțiune în vederea descoperirii de noi rezerve pentru sporirea producției și productivității muncii, pentru realizarea mai devreme și la indici calitativi superiori a sarcinilor de plan, ca și pentru suplimentarea angajamentelor luate inițial în întrecerea socialistă.

În acest nestăvilit efort creator, care a cuprins întreaga țară, se află angajat plenar și tineretul sportiv, hotărît să-și consacre puterea de muncă și elanul său pentru îndeplinirea mărețului program de dezvoltare economică a țării, de continuă perfecționare a conducerii și planificării activității economico-sociale, de dezvoltare a democrației socialiste.

Știrile care sosesc la redacție de pe întreg cuprinsul țării ne vorbesc despre intensa mobilizare a sportivilor — în rîndul cărora se află ingineri, muncitori, tehnicieni cu înaltă calificare, viednici, cercetători științifici — pentru îndeplinirea exemplară a sarcinilor ce le revin la locurile lor de muncă, cît și pentru continua perfecționare a pregătirii lor sportive, care să le dea posibilitatea obținerii de noi performanțe de valoare în competițiile naționale și în confruntările internaționale.

În același timp, așa cum prevede și planul adoptat de C.N.E.F.S. în vederea întîmpinării și cinstirii

ÎN CINSTEA
CONFERINȚEI NAȚIONALE
A PARTIDULUI
ȘI A CELEI
DE-A 25-A ANIVERSĂRI
A REPUBLICII

UN FESTIVAL AL GRAT

Tot mai numeroase sînt acțiunile pe care le întreprind sportivii în cinstea Conferinței Naționale a Partidului și a celei de a XXV-a aniversări a Republicii. Aproape în fiecare oraș din țară se desfășoară în aceste zile competiții și serbări cu caracter sportiv organizate de cluburi, asociații, școli pentru a aduce un omagiu celui care militează neobosit pentru fericirea și bunăstarea poporului, Partidului Comunist Român.

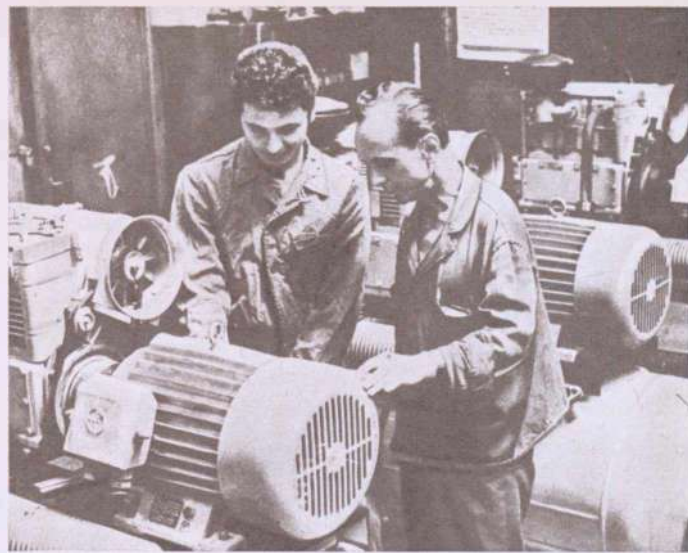
Am asistat la o astfel de serbară ce a avut loc pe terenul Școlii generale nr. 191 din Capitală și la care au participat peste 1200 de elevi ai acestei unități de învățămînt.

«Pe tot cuprinsul patriei — ne-a spus profesoara LUCREȚIA OPREA — colectivele din întreprinderi și instituții își sporesc angajamentele, se străduiesc prin toate mijloacele să realizeze

Cifrele de plan vor fi depășite!

Uzinele «Timpuri noi». Specialitatea întreprinderii: motoare și compresoare electrice pentru echiparea locomotivelor electrice și a celor Diesel. Secretarul comitetului de partid al uzinelor, Pătru Pavel, ne comunică o parte dintre angajamentele muncitorilor, luate în cinstea Conferinței Naționale a partidului și a celei de-a 25-a aniversări a proclamării Republicii: «Până la sfârșitul anului, cifrele de plan vor fi depășite la producția de electromotoare, de motoare, de compresoare și electrocompresoare, iar la piesele de schimb pentru motoare depășirea va fi egală cu o jumătate de milion de lei.

La realizarea acestor angajamente își aduc contribuția și sportivii noștri, printre care comunistul Corneliu Niță, lăcătuș mecanic montator, unul dintre cei mai buni fotbaliști. La secția montaj, maestrul Petcu Văleanu, secretarul organizației de partid, ni-l recomandă și el: «Deși are 23 de ani, Corneliu Niță a reușit totuși să se ridice la nivelul muncitorilor vîrstnici, putînd executa cu succes orice operație.» *Îi solicităm o declarație și lui Corneliu Niță. Iată-o:* «Echipa în care lucrez s-a angajat să depășească planul cu 2—4%, potrivit principiului — unul pentru toți, toți pentru unul.»

Maistrul Petcu Văleanu și lăcătușul mecanic montator Corneliu Niță, angajați în depășirea planului de producție.

REATOARE

celor două însemnate evenimente din viața poporului nostru, consiliile sportive județene, cluburile și asociațiile sportive și-au intensificat eforturile pentru angrenarea unui număr cât mai mare de cetățeni în practicarea sistematică și cu regularitate a exercițiilor fizice, a sportului. În acest scop, pe întreg cuprinsul țării au loc în prezent frumoase serbări sportive, competiții și întreceri cu larg caracter de masă, acțiuni turistice. După cum este de semnalat și creșterea substanțială în amploare a acțiunilor patriotice ale tineretului pentru amenajarea de noi baze sportive și de agrement, locuri de joacă pentru copii.

Integrîndu-se, astfel, în efluvii de energie al oamenilor muncii de pe întreg cuprinsul țării, mobilizîndu-și toate forțele în slujba operei de înălțare și propășire a patriei noastre socialiste, tineretul sportiv întîmpină și cinstește așa cum se cuvine cele două istorice evenimente din viața partidului și poporului român.

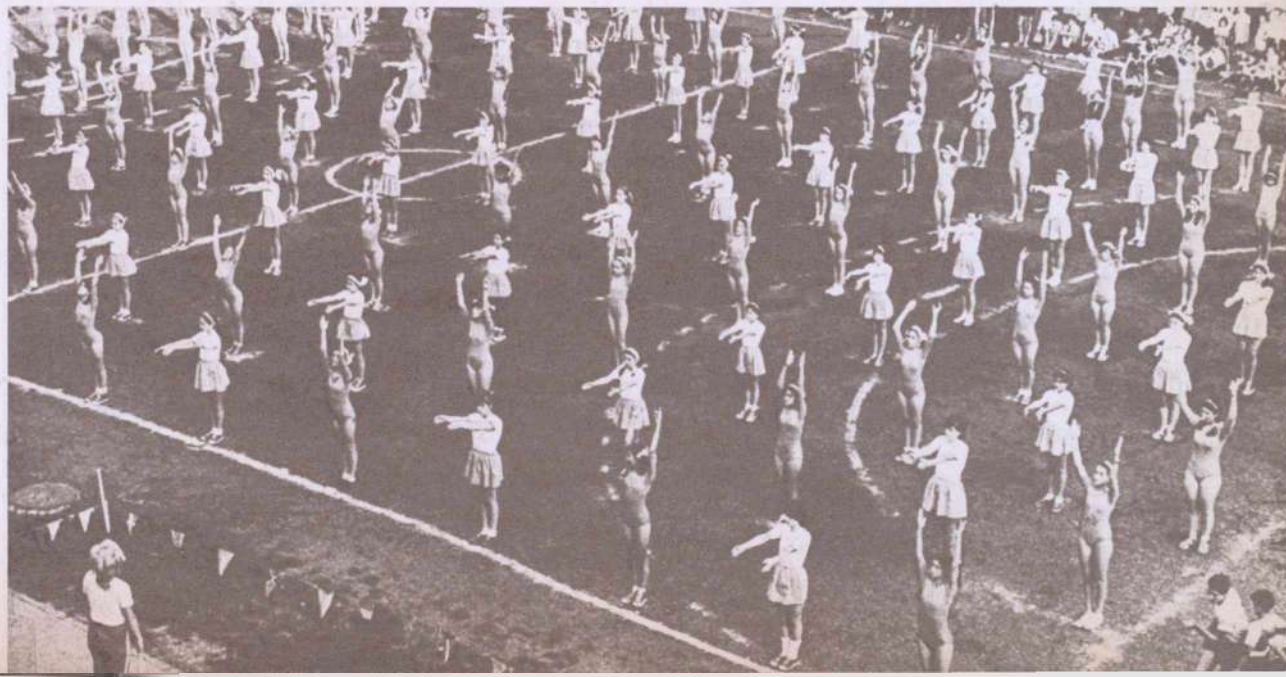
Constantin FIRĂNESCU

CULORII

înainte de termen prevederile cincinalului. Noi, cadrele didactice, sîntem angajați pe un alt front, pe acela al creșterii unor oameni bine pregătiți, viguroși și sănătoși, capabili să răspundă la cerințele mereu crescînde ale societății noastre socialiste. Serbarea noastră urmărește să demonstreze că sportul își poate aduce o contribuție substanțială în această direcție; totodată, pionierii școlii cinstesc și în acest mod cele două evenimente de covîrșitoare importanță pentru viața poporului nostru.

Timp de trei ore, am asistat la un adevărat festival al culorilor, grație și preciziei — elocvente în acest sens fiind și imaginile alăturate surprinse de fotoreporterul nostru ION MIHĂICĂ —, elemente care au caracterizat demonstrațiile de gimnastică, handbal și volei.

Emanuel FĂNTĂNEANU

Angajamente însuflețite în întrecerea socialistă

COMBINATUL DE CONFECȚII ȘI TRICOTAJE BUCUREȘTI. Panourile, conținînd în cel mai scurt limbaj — acela al cifrelor (de exemplu: creșterea producției valorice a muncii — 2,5%; economii din reducerea cheltuielilor de producție — 19 200 000 lei; beneficii peste plan — 19 200 000 lei; muncă patriotică — 500 000 ore) — angajamentele miilor de salariați în cinstea Conferinței Naționale a partidului și a celei de-a 25-a aniversări a proclamării Republicii ne apar ca niște explicații extrem de precise la tot ceea ce vedem: o adevărată efervescență în producție.

În această ambianță întîlnim și figuri cunoscute de pe terenurile de sport. Astfel, la secția 6, în sala de croit, lucrează Livia Bucur, comunistă, portar al echipei feminine de fotbal: «Angajamentul meu este să realizez zilnic o mie de căptușeli croite. Iar pe plan sportiv — să contribuie la cîștigarea campionatului municipal.» La serviciul tehnic, o fostă baschetbalistă, inginerul Kira Simion, este mîndră de a o avea în subordine pe utecista Mariana Dumitrache: «Este foarte conștiincioasă, răspunde cu promptitudine la toate sarcinile și se preocupă să-și continue studiile, deși este solicitată și pe linie sportivă.» O ascultăm și pe Mariana Dumitrache: «Sînt foarte fericită că-mi pot aduce contribuția la micșorarea normei de consum și că... am fost inclusă în locul național de tineret la volei!»

Ing. Kira Simion și Mariana Dumitrache, permanent preocupate de reducerea consumului de materiale.

**ÎN PRIM PLAN
OLIMPIADA**
München 1972

VOLEIBALIȘTII au mari șanse de

Fază din ultimul joc susținut de voleibaliștii români în «Palalido» din Milano, cu prilejul campionatului european, partidă în care echipa României a dispus categoric (3-0) de campioana mondială, formația R.D. Germane.

Primii 12 jucători ai lotului olimpic surprinși recent la complexul sportiv «23 August» înaintea examenului medical (de la stînga la dreapta): Mircea Codoi, Laurențiu Dumănoiu, Stelian Moculescu, Cornel Oros, Gabriel Udișteanu, Constantin Chișigoi, Romeo Enescu, William Schreiber — căpitanul echipei, Gyula Bartha, Cristian Ion, Marian Stamate și Viorel Bălaș.

LIMPICI îrmare

Voleiul nostru masculin se află în pragul tentativei de a se alinia la startul Olimpiadei de la München. Misiune nu prea ușoară, dacă ne gândim la faptul că, la turneul de calificare din Franța (4—11 august), pentru cele două locuri rămase disponibile vor lupta 16 reprezentative naționale, animate de dorința pătrunderii în cercul celor 12 «alese». Și totuși, dacă am privi turneul preolimpic prin prisma valorii intrinseci și a rezultatelor obținute de participante în competițiile mari mai recente, reprezentativa României este, fără nici un dubiu, mare favorită, alături de cea a Poloniei. Într-adevăr, tinerii noștri jucători dispun de atu-urile necesare înfrîngerii oricărei rezistențe la întrecerile de la Nisa și Montpellier. Echipa antrenată de N. Sotir, A. Drăgan și P. Brașoveanu și vegheată medical de fostul voleibalist Gabriel Cherebeșiu dispune la ora actuală de un lot valoros, cuprinzînd sportivi cu mare experiență internațională precum Gabriel Udișteanu, Gyula Bartha, Marian Stamate, William Schreiber, ca și un mînunchi de tineri cu frumoase calități, cum sînt ridicătorii Cornel Oros și Cristian Ion, trăgătorii Laurențiu Dumănoiu, Mircea Codoi, Stelian Moculescu, Romeo Enescu etc.

Începutul sezonului 1972 nu a fost însă marcat de rezultate deosebite. După două victorii spectaculoase și clare în fața campionilor mondiali, la P. Neamț, a urmat o serie de înfrîngeri care au stîrnit nedumerire în rîndul celor ce urmăresc indeaproape evoluția voleibaliștilor noștri. Explicațiile n-au fost greu de găsit. Ele se refereau la tratarea

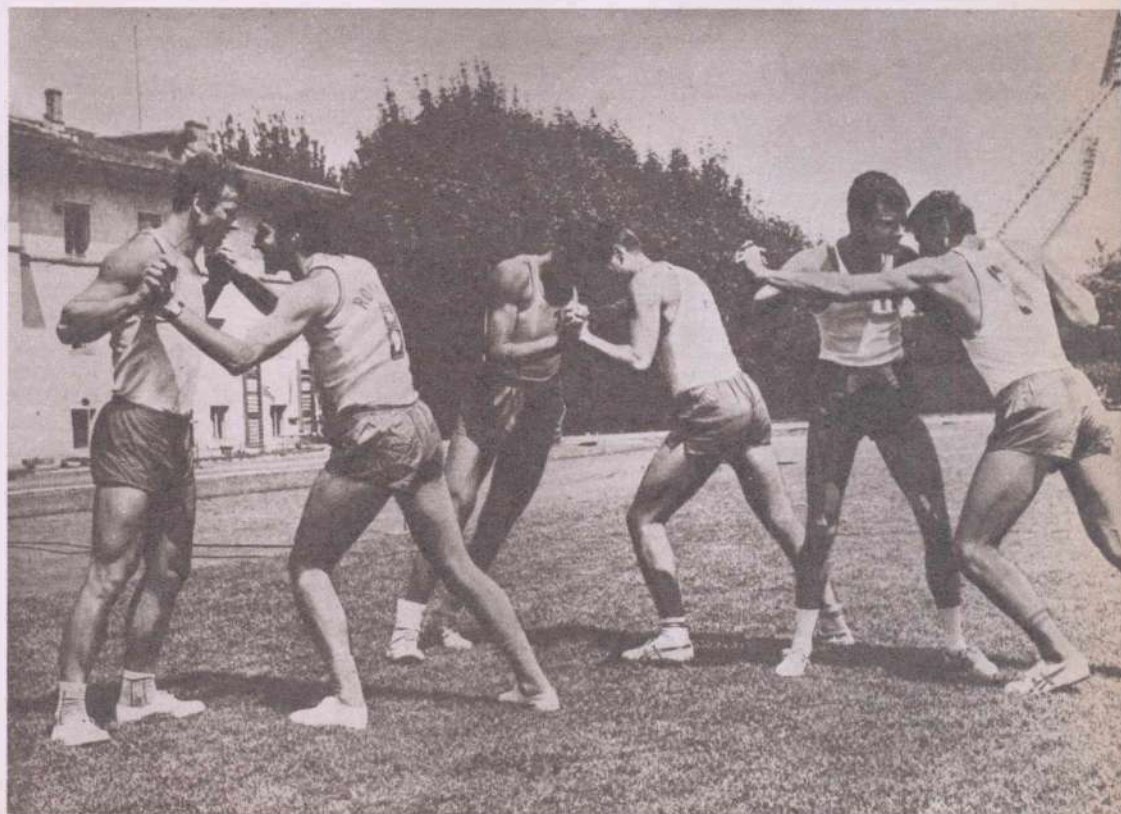
oarecum superficială a pregătirii de bază și, deci, la scăderea capacității de efort la condensarea exagerată a campionatului intern (ale cărei repercusiuni au constat în secătuirea forțelor jucătorilor), la ideea pernicioasă că echipa este capabilă oricum să-și îndeplinească obiectivele. Turneul de la Bratislava le-a înfățișat tehnicienilor și voleiba-

liștilor noștri realitatea curată. Și climatul de muncă, de bună înțelegere, a fost reinstaurat în tabăra tricolorilor, după cum ne mărturisea cu convingere antrenorul secund, prof. Paul Brașoveanu. Era singurul lucru care lipsea în această perioadă echipei noastre, pentru că — repetăm — valoare la nivelul celor mai bune formații din lume există și a fost confirmată cu un an în urmă la Campionatul european. «Dacă atmosfera de entuziasm actuală nu se va stinge — afirmă antrenorul secund — echipa noastră poate să ne dea mari satisfacții pe ruta Nisa-Montpellier-München. În atenția noastră se află pregătirea minuțioasă a fiecăruia dintre meciurile pe care le vom susține la «calificări». Dispunem de material documentar suficient (îndeosebi filme) pentru a studia de acasă stilul de joc al principalilor adversari: italienii, belgienii, polonezii. Așa că este parțial exclusă ipoteza unei luări prin surprindere».

Desigur, la toate aceste măsuri de precauție trebuie adăugată aceea a punerii echipei în formă maximă pînă la primul său obiectiv: turneul preolimpic, precum și eliminarea unor deficiențe vizînd pregătirea athletică și tehnică, neajunsuri evidențiate la verificarea de la Bratislava. În acest sens, următorul test, turneul din Ungaria (26—30 iunie), va crea o imagine mai clară în privința modului în care s-au făcut între timp remediile. Adversarii pe care voleibaliștii români îi vor întîlni acolo sînt de valoare ridicată (R.D. Germană — campioană mondială, Cehoslovacia, Ungaria), constituind parteneri ideali pentru judecarea mai exactă a stadiului de pregătire a echipei noastre.

Aurelian BREBEANU

Foto: Ion MIHĂICĂ

Pentru voleibaliști, forța brațelor este un element la fel de important ca și detenta. Iată-i pe clișiva dintre ei măsurîndu-și reciproc potențialul înaintea prezentării în fața aparatelor.

SPORTIVI ROMÂNII PE CEA MAI ÎNALTĂ TREAPTĂ A PODIUMULUI

de Dorin ȘTEFLEA

...Cu multe secole înainte, crainicii anunțau locuitorii Peloponezului:

«Ascultați, cetățeni! Se apropie iarăși sărbătoarea lui Zeus. Certurile voastre să contenească, armele să tacă. Liberi să se îndrepte pelerinii pe toate căile de pe uscat și de pe apă spre Olimpia, lăcașul primitor al lui Zeus».

Și anticele Jocuri Olimpice s-au desfășurat sub semnul păcii, pînă în acel an 393, cînd împăratul Teodosiu le-a întrerupt firul, socotindu-le expresia unui... «cult barbar»!

...În Bucureștiul anului 1856, Evanghelie Zappa avea să facă prima propunere de renaștere a Jocurilor Olimpice. Dar fără prea mare efect.

La 25 noiembrie 1892, un mare prieten al poporului nostru, Pierre de Coubertin, solicita și el în amfiteatrul Sorbonei reluarea firului întrerupt. De data aceasta cu mai mult succes, pentru că în ziua de 6 aprilie 1896 firul avea să fie reînnoțat la Atena.

Sportivii români au fost prezenți pentru prima oară la startul acestor întreceri abia în anul 1924. Spațiul nu ne îngăduie să urmărim prezențele tuturor celor care au luptat pentru ca tricolorul nostru să urce pe cel mai înalt catarg. Să ne reamintim însă — cel puțin — de aceia care au reușit acest lucru.

«Glorie învingătorilor, cinste celor învinși!»

MAI ÎNTÎI — «BRONZ»...

Puțin a lipsit ca la cea de a VIII-a ediție a J.O. să nu se poată desfășura turneul de rugby, sau — în cel mai bun caz — să se transforme într-un simplu meci: Franța—S.U.A. La apelul președintelui Comitetului olimpic francez, Frantz Reichel, rugbyștii români și-au anunțat însă o salvatoare prezență. Cum au realizat-o, este aproape de necrezut.

Lipsiți de orice sprijin oficial, sportivii noștri s-au văzut obligați să apeleze la propriile buzunare sau la cele ale prietenilor (Nae Mărăscu i-a «subvenționat» pe cei de la «Stadiul Român», iar Grigore Caracostea pe cei de la «Tennis Club»). Iar apoi, după cum mărturisea arh. Sterian Soare, a urmat călătoria spre Paris «pe

băncile tari ale clasei a III-a, iar începînd din Italia în picioare, pe culoar, într-un tren ticsit de emigranți» («Informația Bucureștiului» din 3 noiembrie 1956.) După patru zile au ajuns la locul disputelor...

Rugbyștii noștri au pierdut ambele meciuri susținute (3—59 cu Franța și 0—37 cu S.U.A., viitoarea cîștigătoare a turneului). Clasărea pe locul trei a devenit un fapt... inevitabil (3 fiind și numărul echipelor participante!), dar nu trebuie să uităm că era prima noastră medalie și că sacrificiile făcute pentru obținerea ei îi dau străluciri mai frumoase decît cele ale bronzului...

...APOI-ARGINT!

Am participat și la următoarea ediție a J.O., Amsterdam-1928, fără a urca însă pe vreuna din treptele podiumului. Orașul gaz-

Echipa de rugby a ROMÂNIEI — medalie de bronz la J.O. Paris-1924.

dă al întrecerilor din 1932, Los Angeles, a fost prea depărtat pentru posibilitățile materiale ale sportivilor români de atunci. Deci, forfait.

În 1936, la Berlin, am mai urcat încă o treaptă...

...Ziarul «Gazeta Sporturilor», din 10 august 1936, anunța pe întreagă prima pagină: «Va cucerii România o medalie olimpică? Luptătorul român Iosif Tözser la a treia victorie!». Dar, au urmat două înfringeri și Tözser n-a ocupat decît locul cinci.

În numărul din 18 august 1936, același ziar avea să publice însă cu litere mari: «Tricolorul românesc la mare cinste în ultima competițiune olimpică printr-o extraordinară performanță a locotenentului român H. Rang în Premiul Națiunilor».

După terminarea întrecerilor, crainicul a anunțat că: «primul loc îl ocupă, doi călăreți, germanul Hasse și românul Rang, la perfectă egalitate». Trimisul ziarului nota: «Măr-

turisesc că în acea clipă am avut o senzație cu totul inedită. Am privit în jurul meu și am avut impresia că fiecare este pătruns de aceeași emoție și de aceeași căldură care m-a învăluit pe mine. Că fiecare mă privește acum cu alți ochi, că nu mai sînt un anonim oarecare. Leșeam dintr-o dată din anonim și apăream în plină lumină pe scena Olimpiadei. Aceeași senzație au avut-o desigur toți românii aflători aici». A urmat apoi barajul și o «eroare» a organizatorilor care au «uitat» să-i comunice concurențului nostru traseul exact. Dar Henri Rang l-a străbătut cu o singură greșeală, ca și Kurt Hasse. Acesta a înregistrat însă un timp mai bun cu 6 secunde.

Deci, Henri Rang, pe calul Delfis, locul doi și medalia de argint. În timp ce era «înălțat tricolorul românesc, cei cîțiva români strigă să-și spargă piepturile: Ura! Ura! Uraa!»...

Henri RANG, cu calul Delfis, a cucerit medalia de argint la J.O. din 1936 de la Berlin.

ÎN SFÎRȘIT-AURI

Helsinki — 1952. Prima participare olimpică a sportivilor noștri după acel neuitat 23 August 1944.

Boxerul **Vasile Tiță** avea să ne aducă o medalie de argint, iar trăgătorul **Gheorghe Lichiardopol** una de bronz la pistol viteză. Deși regulamentul de atunci nu o conținea, boxerul **Gheorghe Fial** a obținut, în fond, și el medalia atribuită celor clasajași pe locul trei. Cu alte cuvinte, primii reprezentanți ai noii mișcări sportive românești la o ediție a J.O. aduceau patriei confirmarea unor performanțe care nu putuseră fi obținute la toate participările noastre anterioare. Dar asta nu a fost totul.

În ziua de 29 iulie 1952, pe poligonul de la Malmi, **Iosif Sirbu**, feciorul unui fost palmas din comuna Șibot, de pe malul Mureșului, urca pe cea mai înaltă treaptă a podiumului Jocurilor Olimpice. Era pentru prima oară în istoria sportului românesc!

Trăgătorul **Iosif SIRBU**, câștigătorul primei medalii olimpice de aur pentru sportul românesc — J.O. Helsinki-1952.

Întrecerea probei de armă liberă, calibru redus, 40 focuri, poziția culcat, a fost deosebit de disputată. Doi concurenți au reușit o performanță de domeniul... absolutului: 400 de puncte din 400 posibile! Arbitrii au avut de... lucru pentru a stabili, la egalitate de «decari», care dintre ținte avea mai multe «muște». Sovieticul Boris Andreev a avut 28, care însă nu i-au fost suficiente decât pentru locul secund. Medalia de aur a revenit celui care totalizase 33 de «muște», românului **Iosif Sirbu**. După victorie, el declara fericit că în clipa când, în sunetele imnului nostru frag, drapelul patriei a fost ridicat pe vârful celui mai înalt catarg, gînturile mele au zburat spre patria mea iubită, care înflorește neîncetat sub conducerea Partidului Muncitoresc Român».

CANOE + BOX + TIR = ...5!

O nouă ediție a J.O. ne-a purtat portivii în 1956 spre îndepărtata Australie. Ei aveau să se întoarcă le acolo cu o... zestre bogată: medalii de aur, 3 de argint și 5 de bronz (un... 13 care infirma orice superstiții!).

...În ziua de 30 noiembrie 1956, pe apele lacului Wendouree de la Ballarat, **Leon Rotman** a condus tot timpul în proba de canoe 10 000 m, câștigînd distanțat. Dar prin cite emoții nu trecuse el înainte de disputarea cursei! Controlul tehnic îi respinsese canoera pe care se pregătise, iar ambarcațiunea de rezervă i-a fost, de asemenea, refuzată pentru că era mai lungă cu 1 cm. Și atunci Rotman a aplicat o soluție radicală, retezînd «piusul» cu un fierăstrău, ceea ce nu l-a împiedicat să aibă pe linia de sosire un avans de cca 80 metri față de principalii săi adversari! Tot el avea să câștige și proba de canoe 1 000 m, dovedindu-se la fel de bun «sprinter» ca și «fondist». Colecția de aur a canoaiștilor avea să fie mărită de **Simion Ismailciuc** și **Dumitru Alexe**, câștigătorii probei de 1 000 m (la dublu).

Cei 4 boxeri prezenți în întrecerile de la «West Melbourne Stadium» au obținut fiecare cite o medalie. Singura de aur, a fost cea câștigată de **Nicolae Linca** la semimijlocie, după o finală electrizantă cu irlandezul **Fred Tiedt**. În meciul cu **Hector Hatch** (Insulele Fidji), Linca își fracturase degetul mare de la mîna dreaptă. Aceasta nu l-a împiedicat totuși să cucerască victoria și în semifinala cu englezul **Nicky Gargano**, campion european. Ultimul meci, cel cu **Tiedt**, i-a solicitat însă întreaga voință; a mărturisit-o singur, cu simplitate: «După cîteva lovituri, mîna dreaptă mi se pare un simplu cioc la capătul căruia se află o mînușă umplută cu plumb... Urechile îmi țiuie, genunchii îmi tremură și vîd în loc de unul, doi adversari. Nu-i nimic! Voi da în amîndoi. De-o mai apare unul, mă voi lupșa și cu el!» Și Linca a învins...

Pe poligonul de la Williamstown, **Ștefan Petrescu** ne-a adus cea de a cincea medalie de aur, în proba de pistol viteză, pe care a câștigat-o cu un nou record olimpic și egal celui mondial!

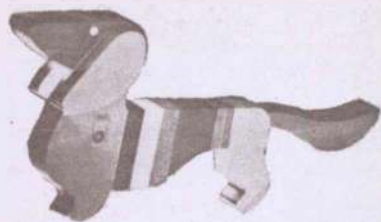
Tricolorul patriei a mai fost înălțat la Melbourne și pentru medalii de argint obținute de fletistista **Olga Orban**, de pugiliștii **Mircea Dobrescu** și **Gheorghe Negrea**, ca și pentru medalii de bronz cucerite de **Elena Leuștean** și echipa de gimnastică, de luptătorul **Francisc Horvat** și de boxerul **Constantin Dumitrescu**.

(continuare în numărul viitor)

Primul nostru campion olimpic la box: **Nicolae LINCA**, medaliat cu aur la J.O. de la Melbourne — 1956.

Indiscrețiile lui WALDI

● Comitetul olimpic australian a fixat la 172 numărul sportivilor care vor face călătoria la München. Grupurile cele mai mari le formează atleții (27) și înotătorii (25).

● În cursul unui sondaj public efectuat în R.F. a Germaniei, doar 6% dintre cei anchetați au știut datele exacte ale Jocurilor Olimpice (26 august—10 septembrie), iar 43% au răspuns indicînd doar luna august.

● Oficiul de turism al Greciei a dăruit organizatorilor Jocurilor Olimpice o bucată de marmoră (grea de o tonă), provenită din săpăturile arheologice de la Olympia. Piatra este ornată cu următoarea inscripție: «Olympia 776 î.e.n. — München 1972».

● Celebrul antrenor de canotaj academic **Karl Adam**, care a obținut recent titlul de doctor al Facultății de psihologie din cadrul Universității tehnice din Karlsruhe, a criticat aspru pista artificială de canotaj de la Feldmoching, pe care se vor disputa probele olimpice. Supuse criticii au fost mai ales poziția nepotrivită în raport cu vînturile și lipsa, la capetele pistei, a temperatoarelor de valuri.

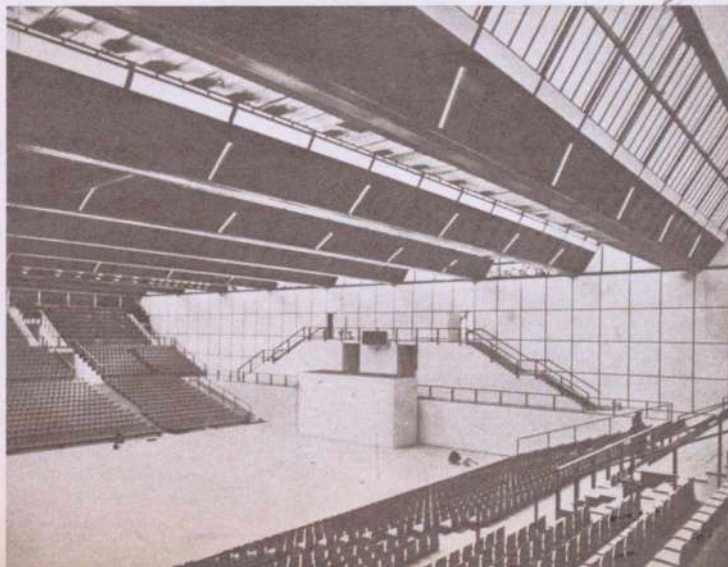
● Biletele de intrare la manifestațiile olimpice au fost... imunizate față de tentativele de falsificare prin încăstrarea unui fir de metal și prin dublă filigranare. La sfîrșitul lunii mai erau epuizate 70% din biletele puse în vînzare. Nu se mai găsesc deloc bilete la cererile de deschidere și închidere, la întrecerile de înot (cu excepția meciurilor de polo), la probele de echitație (obstacole și dresaj), la întrecerile atletice de după-amiază și, firește, la finala de fotbal. Această înșirare arată și o anumită ordine de preferință a spectatorilor.

● Nuntă în lumea olimpică: fostul campion olimpic și recordman mondial la săritura în înălțime **Valeri Brumel** s-a căsătorit cu campioana mondială de dresaj și membră a lotului olimpic sovietic **Elena Petșkova**.

● Franța intenționează să trimită la Jocurile Olimpice 40 de atleți, a căror selecție definitivă se va face după meciul internațional Franța—R.D. Germană de la 1—2 iulie.

pt. conf. **Victor BĂNCIULESCU**

Sala în care se va desfășura turneul olimpic de volei.

1
DUPĂ 58 DE ANI DE RUGBY ÎN ROMÂNIA

PRIMUL TITLU- PROVINCIEI

PRIN „UNIVERSITATEA“ - TIMIȘOARA

ÎN FOTOGRAFII:

1. Internaționalul Gheorghe Răscanu (cu balonul în brațe) este una din «piesele» grele ale echipei timișorene. Iată-l într-o fază premergătoare realizării unei încercări; alături de el, doi jucători mai tineri, în plină ascensiune, Popovici și Tătucu. (Fază din partida Universitatea — Știința Petroșani: 22—12.)

2. În spatele succesorilor «XV»-lui Universității stau și încurajările miilor de suporteri studenți.

3. Închizătorul gramezii, Vollman, desfășoară adesea în spatele înaintașilor o prodigioasă muncă constructivă.

4. Iată echipa campioană, și câțiva dintre conducătorii ei, la câteva momente după încheierea victorioasă a întâlnirii cu Știința Petroșani (o demnă rivală în lupta pentru titlu). Se văd în fotografie, de la stînga la dreapta: dr. Petru Arcan, medicul clubului Universitatea Vollman, Mitică Antonescu, antrenorul echipei, Ene, Malancu, Ionică, Neiss, Priess, Tătucu, Mădincea, Popovici, Vlad, ing. Nicolae Oitș, președintele secției de rugby, Trailovici, Răscanu, căpitanul formației dr. Paraschiv Chiriță unul dintre animatorii rugbyului timișorean (rîndul de sus), Jos Suciuc, Duță, lector univ. Petre Laichici, secretarul secției de rugby Ghețu, Cîndea, Nedelcu Peter, Ceauș, Iacob și Szasz.

Fotografiile
Ion MIHĂICĂ

Nu știm dacă frații **Iconomu** și prietenii lor care au implantat prin 1912 rugbyul în București (primul campionat în 1914), cu mijloacele lor atât de modeste și empirice sau, mai târziu, marele animator care a fost **Nae Mărăscu** au gândit vreodată la posibilitatea realizării unei asemenea «minuni»: **Bucureștiul — concurat și depășit de un oraș din țară!** Dar credem că, oricum, o asemenea ipoteză i-ar fi bucurat, așa cum bucură, de altfel, pe fiecare suporter devotat al balonului oval vestea mult așteptată. Inevitabilul s-a produs: **primul titlu la rugby, după 58 de ani, aparține provinciei prin acest atât de sportiv oraș, care este Timișoara.**

Monopolul Bucureștiului a încetat! Iar victoria XV-lui Universității înseamnă pentru noi, de fapt, victoria însăși a rugbyului în România. Abia acum putem realiza faptul că acest sport bărbătesc, atât de trumos și pe potrivă calităților native ale tinerilor noștri, a prins rădăcini adinci și că există toate premisele pentru o dezvoltare viitoare viguroasă, ascendentă.

Dar cine este acest **outsider** care poartă culorile timișorene? Un team construit cu migală de ani de zile de un antrenor priceput, «cu ochi», numit **Mitică Antonescu**, care stă de multe sezoane în umbra tuturor succeselor rugbyului de pe meleagurile Begăi. După câteva încercări infructuoase (locul 5 în 1969; locul 3 și medaliile de bronz în 1970; din nou locul 5 în 1971), iată-i pe bănăteni apti de a ataca vârful piramidei. Pentru acei care au urmărit drumul rugbyștilor timișoreni în ultimii ani «surpriza» nu capătă proporții incommensurabile. Dimpotrivă ea este, dacă ne putem exprima astfel, rezultatul... logicii. La Universitatea s-au adunat, s-au înmănuncheat multe valori. Aici, alături de bănătenii **Neiss**, un adevărat stilp al înaintării, **Arsene, Priess, Vollman** și **Tătucu** — ultimii având acum o valoare cu rezonanțe de lot republican — joacă «**Tolea**» **Răscanu** (student la Facultatea de științe economice), cotat în ultimii doi ani drept cel mai bun rugbyst al țării, precum și treisferturile **Suciu, Peter** (cu o bună experiență internațională), **Szasz, Cindea**, mijlocașii **Ghețu** (o «uvertură» de prima mână), **Ceauș** și **Iacob**, înaintașii **Ene, Ionică, Nedelcu, Vlad** și, mai ales, talonerul **Popovici**, oricând apt de a îmbrăca tricoul naționalei. Iată, așadar, clădită la Timișoara o adevărată echipă de rugby, solidă și echilibrată pe ambele compartimente, căreia i se adaugă în plus un fundaș îndeminatec și bun transformer, birlădeanul **Duță**.

Desigur, de-a lungul campionatului au existat în evoluția studenților destule **fading-uri**, destule «puncte moarte», care, odată cu cîștigarea experienței și încrederii în propriile forte, se vor elimina de la sine. Dar una peste alta, putem spune că titlul a încăput pe mîini bune, pe cele mai bune mîini ale întregului campionat...

Așa a apreciat lucrurile, probabil, și studentul de la Facultatea de fizică, **Nicolae Benga**, cînd a afișat la poarta căminului, unde stau majoritatea rugbyștilor, un panou pe care scria: «**Trecătorule, oprește-te un moment și înclină-te în fața ușii căminului unde trăiesc perlele rugbyului românesc!**» Găsim în această lozincă mai puțină logică, poate, dar oricum o mostră a stimei de care se bucură echipa de rugby, a entuziasmului și a dragostei cu care o înconjoară miile de suporterți studenți, garanție a unor succese viitoare și mai însemnate.

Dimitrie CALLIMACHI

AL 6-LEA TITLU NAȚIONAL

Universitatea Timișoara a cucerit recent cel de al 6-lea titlu de campioană de handbal a țării. În fotografie, echipa timișoreană după ultima partidă din cea de a 13-a ediție a campionatului diviziei A de handbal feminin. De la stînga la dreapta, sus: Cristina Metznerath, Gorița Gavrilov, Nadire Ibadula, Terezia Popa, Edeltraut Franz - Sauer, Georgeta Pișcu, Elena Onofraș, Iolanda Rigo; jos: Gerlinde Oprea, Elisabeta Șimo, Constanța Lache — antrenorul echipei, Hilda Hrivnak și Cornelia Hristov.

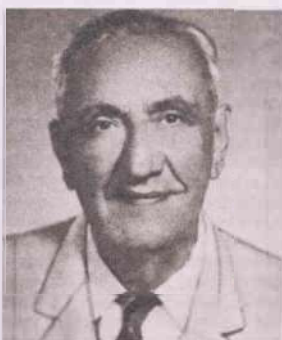
Basul N. SECĂREANU evocă ÎNCEPUTURILE FOTBALULUI BUCUREȘTEAN

Nicolae Secăreanu nu este numai pensionarul Operei Române (glasul lui ne desface și astăzi în miniconcertele de la Radio și Televiziune), dar și fotbalistul din generația de jucători care a «lansat» sportul cu balonul rotund în București, înaintea primului război mondial. Și în această din urmă calitate, el ne încintă cu evocările, aici pline de duioșie, aici cu note de umor sănătos care redau întreaga atmosferă a acelor romantice începuturi sportive...

— Cînd ați început să jucați fotbal? — este întrebarea care declanșează torentul amintirilor:

— Aveam 13-14 ani cînd am început să bat mingea (nu a noastră, ci a altor jucători mai mari care alcătuiseră echipa «Bucarest F.C.»). Terenul era pe fostul loc viran al Primăriei, pe care acum s-au clădit importantul hotel Intercontinental și noua, masiva sală a Teatrului Național. Cînd mingea ieșea dincolo de liniile de margine, o preluam noi «băieții de mîngi», ca s-o readucem în teren. În anul 1913, s-a înființat clubul «Colțea»; (numele i-a venit de la Spitalul de peste drum unde locuiau, cu părinții, trei dintre promotorii clubului. Primul antrenor... voluntar ne-a fost englezul Sparkes, care ne-a învățat cum să șutăm la poartă. La început, am disputat jocuri — «miuță» (a fost și un concurs, dotat cu o cupă — un cap de gips în care se așezau chibriturile!). Apoi, colegul nostru Gogu Stroescu a adus drept trofeu un bust enorm, al unui cunoscut politician de pe vremuri, bust găsit în podul casei părintești!

Începînd cu anul 1915, am mutat terenul de joc la Șosea, în «Parcul Federației» (actualul Stadion al Tineretului). Numele

meu a fost citat într-o primă cronică de fotbal din publicația federației respective. Păstrează și acum ziarul din 15 octombrie 1915, în care eram evidențiat ca autor al golului victoriei. Nici o cronică de mai tîrziu, cu succesele de la Opera Română, nu mi-a făcut altă bucurie ca mica relatare a meciului de fotbal... Așa jucam noi pe atunci: plini de entuziasm, împătimiti de fotbal. Un coechipier, Radu Ivașcu, avea două ghețe, ambele pentru piciorul stîng, dar inscria cu ele cele mai multe goluri!

— Cum ați participat la «Jocurile inter-aliat» din 1919 de la Paris?

Este tare nostimă participarea mea: eram elev, aveam 17 ani. Fiind selecționat în echipa de fotbal, cu alți 200 ostași de la alte sporturi, trebuia să plec la Paris pentru «Jocurile inter-aliat». Am fost îmbrăcat în uniformă militară. Pentru această ispravă, la înapoiere, colegii de liceu m-au numit «Nae Paris»...

În 1922, am jucat din nou ca «internațional» cu echipa Slavia-Praga, care a învins cu 3-0 selecționata Bucureștilui...

...Și Nae Secăreanu încheie: «Și astăzi mă duc cu plăcere la meciurile de fotbal. Cînd văd gazonul și simt freacă tribunelor, iar arbitrul fluieră începutul jocului, inima îmi bate mai tare și gîndurile îmi zboară la vremurile în care jucam fără sprijin din partea nimănu.

Astăzi, jucătorii se bucură de cele mai bune condiții. Ei n-au decît o datorie: să ridice prestigiul fotbalului românesc cit mai sus» — își încheie vechiul fotbalist Nae Secăreanu aceste prime evocări din începuturile fotbalului bucureștean.

D. MORARU-SLIYNA

FAMILIA NEAGU

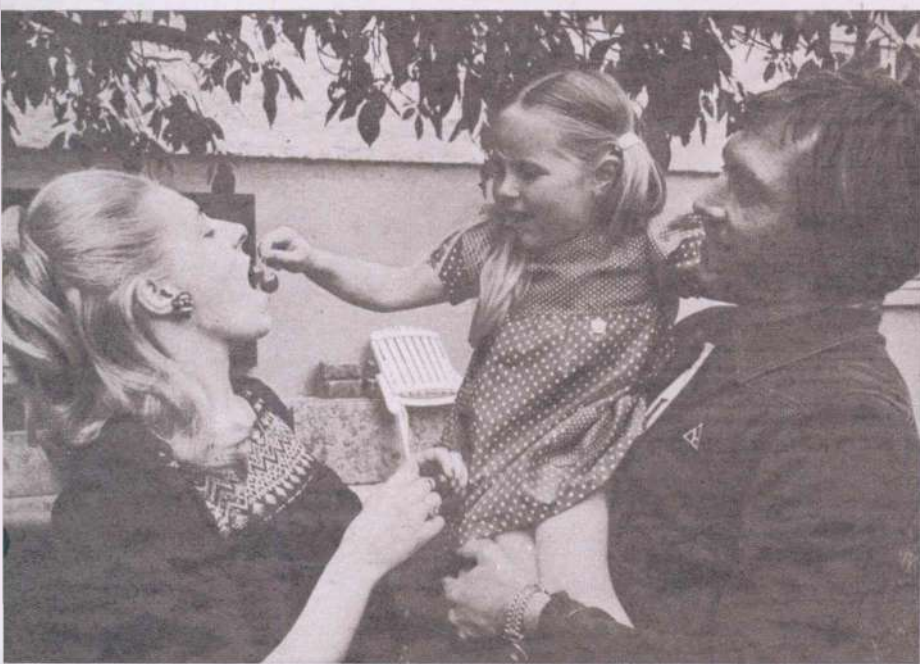
Iubitorii fotbalului din țara noastră îl știu pe Nae Neagu ca pe «omul de șoc» al înaintării echipei Rapid și echipei naționale, omul aflat în permanentă luptă cu apărătorii adversi. De data aceasta îl prezentăm pe Nae Neagu în altă postură: aceea de tătuc gîngăv, fericit al micuțului Sandrino. Mama susține că Nae Neagu va fi un fotbalist talentat: «Nu vezi, dragă, bine dă cu amîndouă picioarele?!»

CAVALCADA FETELOR

Poate vă miră, dar așa e. După ce și-au făcut loc pe scena fotbalului, fetele au pătruns și pe hipodromul de la Dovada, fotografia de mai jos, care ne prezintă un moment din timpul unei îndrăgite curse disputată pe hipodromul Kempton (Anglia), cursă la startul căreia s-au aliniat două «fete-jochei». Este pentru prima dată în lume o cursă de galop rezervată în exclusivitate fetelor. Câștigătoarea, dotată cu premiul Goya (1033 lire sterline), este câștigată de Miss Meriel Tuftnell, care încăleca un cal tânăr și galopînd furtunos spre linia de sosire, unde a avut o lungime și jumătate înaintea celorlalte călărețe.

RELAXAREA MARELUI CAMPION...

Un fotoreporter a pătruns în intimitatea familiei pugilistului profesionist francez Jean Claude Bouttier — la puține zile după meciul său, pentru titlul mondial, cu argentinianul Carlos Monzon — și a descoperit destul de dificil deoarece Bouttier are păreri originale despre popularitatea sa: «Cînd sînt la antrenamente sau pe ring aparțin publicului, ziaristilor și tuturor curioșilor. Mi-o cere serbia, mi-o cere managerii. Timpul liber, însă, prefer să mi-l petrec numai cu soția mea, cele, și fiica noastră, Carole. Mai ales, acum, după dificilul meci pentru titlul mondial».

PRECOCITATE

În prima etapă a campionatului național de motocros din anul acesta s-a aliniat la startul clasei 70 cmc și un băiat de 13 ani, Ernest Mülner, din Brașov. Prezenta sa la această competiție a fost privită la început cu multă neîncredere. Ce va putea face acest băiețel pe lângă motocrosiștii cu experiență? Dar cînd Ernest a reușit să ocupe un onorabil loc IV în prima etapă, locul I în cea de a doua și locul II în cea de a treia, neîncredere s-a transformat în interes. Cine este noua stea a motocrosiștilor? Ernest e elev în clasa a VI-a a Liceului nr. 6 din Brașov, este legitimat la clubul Steagul roșu și e antrenat de Otto Stephany. Primele lecții de motociclism le-a primit, însă, de la tatăl său, Paul Mülner, cu ani în urmă și el un foarte bun motocrosist.

Participarea unui băiat de 13 ani la un campionat național de motocros este un caz unic în țara noastră și, poate, chiar în întreaga lume.

Li dorim tinărului sportiv multe succese la școală și în frumosul sport pe care și l-a ales.

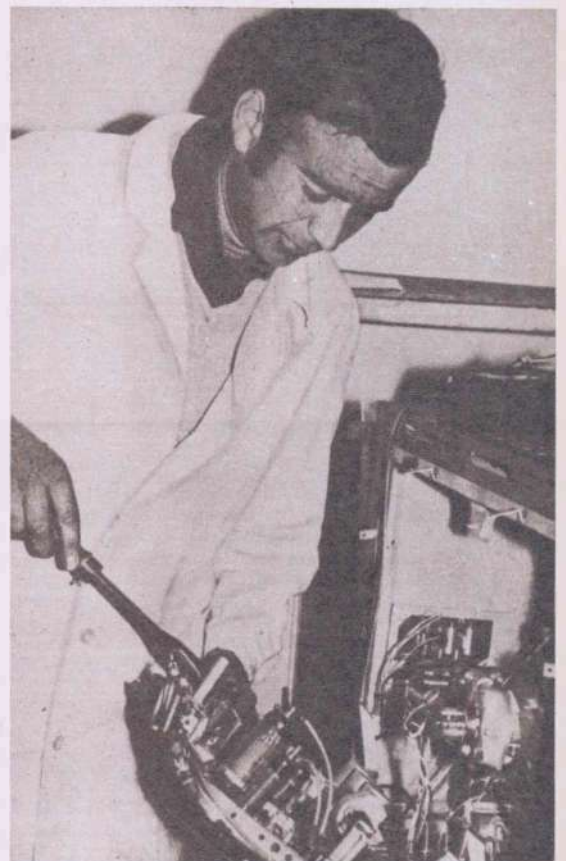
Liviu POPELEA

AVENTURI ÎN SPORT) LA MAREA NEAGRĂ...

Într-un filmec «Aventuri la Marea Neagră», unde accentează pe mișcare și spectaculos, un cuplu cum cel din fotografie convinge un atlu: într-adevăr, susținerea Corinei CHIRIAC (o cântăreață asiduă a sportului) găsește o fericită completare în masivitatea și alura titanică a fostului boxer, vicecampion național la categoria supergreu, Mihai BOGHITĂ, profesionist al ringului nostru cu câțiva ani în urmă.

un portret pe număr

STERE CIULEANU

Anul acesta STERE CIULEANU sărbătorește două evenimente: împlinirea a 29 de primăveri și 14 ani de fotbal. Deci aproape jumătate din anii existenței petrecuți pe terenurile stadioanelor!

Debutul fotbalistic are loc în 1958, cînd juniorul Ciuleanu este legitimat — pentru prima oară — în echipa de... seniori a A.S. «Prototipul»-București. Primii pași îi sînt îndrumați de Nelu Stănescu (fratele antrenorului Valentin Stănescu) care avea să devină pentru jucătorul de mai tîrziu un exemplu în pregătirea sa de fotbalist. Dar, după cum mărturisește însuși eroul acestor rînduri, din tainele fotbalului va avea de învățat cel mai mult de la antrenorul N. Gorgorin în perioada cînd joacă la «C.P. Casa Scînteii». Anii trec. Ciuleanu devine un jucător util noii sale echipe (Dinamo-Obor) și astfel el este selectionat în naționala de juniori pentru turneul U.E.F.A.-1964. Dar un accident stupid, în timpul antrenamentelor, îl va face indisponibil... În toamna aceluiași an este inclus în selecționata Bucureștiului cu care joacă la Novisad. După fuzionările Dinamo Obor-Dinamo Victoria-Electronica, fotbalistul Ciuleanu face parte din noul colectiv al echipei Electronica începînd cu vara anului 1967, pentru ca în cîteva luni să devină căpitanul ei. Postul de mijlocăș pe care s-a consacrat îl ocupă și în prezent.

La cei 29 de ani ai săi Ciuleanu rămîne același jucător de bază conștiincios, perseverent în pregătirea sa, cît și în îndrumarea celor mai tineri. La un glînd dezvăluit, în intimitate, aflăm că după retragerea din activitatea competițională ar dori să rămînă antrenorul echipei de juniori a Electronice.

Paralel cu activitatea sportivă Stere Ciuleanu studiază, terminînd liceul la seral și absolvînd școala de calificare la locul de muncă, ca electronist, în cadrul uzinei.

Augustin Botescu și Tică Popescu, actualii antrenori ai lui Ciuleanu, nu au decît cuvînte de laudă la adresa elevului lor. Aceleași cuvînte de laudă le-am auzit și de la ing. Ion Șofran, șeful său de serviciu.

În prezent, Stere Ciuleanu își continuă studiile pentru a deveni tehnician în cadrul uzinei.

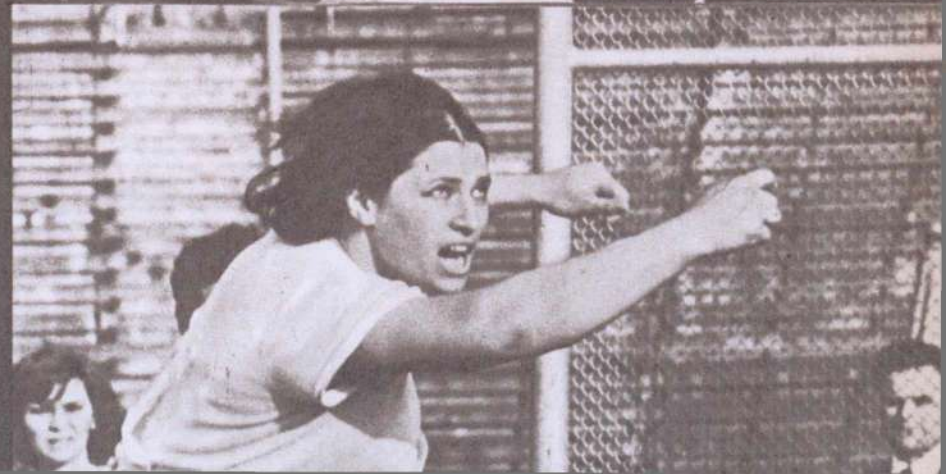
Deși nu a practicat alte sporturi, el este un pasionat susținător al boxului, handbalului și al hocheiului.

George ROSNER

LIA MANOLIU și ARGENTINA MENIS ÎN AVANPREMIERĂ OLIMPICĂ

În «clubul celor dincolo de 60 m» atletismul românesc are — la ora actuală — patru discobole (când scriem, cifra 4 reprezintă un record mondial **sui-generis!**). Acestea sînt, în primul rînd, Argentina Menis — 64,24 m (în 1971 — 61,08 m = 3,16 m progres) și Lia Manoliu — 62,06 m (în 1971 — 60,68 = 1,38 m progres). Le urmează Olimpia Cataramă — 60,50 m (în 1971) și Carmen Ionescu — 60,24 m (în 1972). În clasamentul celor mai bune performere mondiale din toate timpurile, ele ocupă următoarele locuri: Menis — 2; Manoliu — 6; Cataramă — 11; Ionescu — 12.

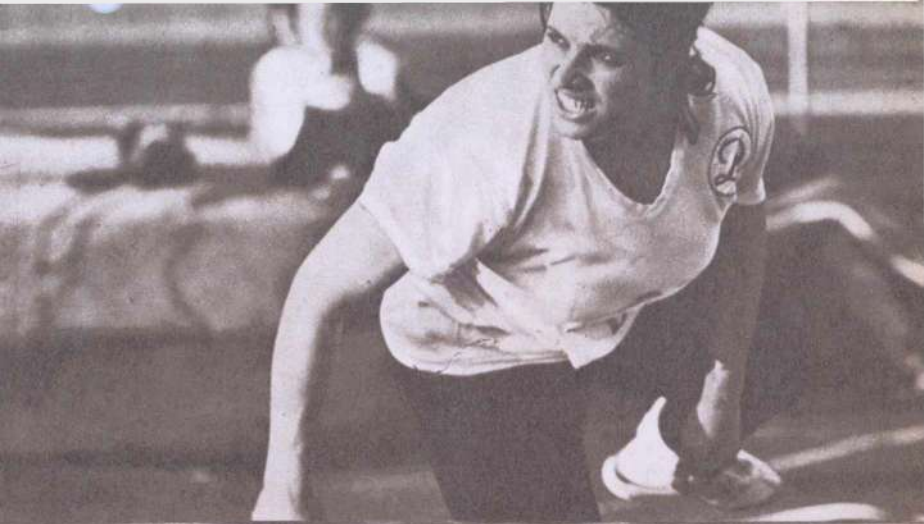
tuată cu... încetinitorul, Lia, pe lângă admirabilele-i calități psihice, posedă o uriașă forță fizică specifică probei. Cot la cot cu Argentina, Lia nu numai că a oprit timpul în loc, dar l-a și întors. S-a auto-întinerit și de aceea — poate — realizează la 40 de ani asemenea performanțe cu care ar mai putea adăuga încă un trofeu olimpic celor trei (bronz la Roma, și Tokio, aur la Ciudad de Mexico).

Argentina Menis, în vîrstă de 24 de ani (19 iulie 1948), cu 64,24 m deține, așadar, locul secund în lume. Forța ei explozivă, marile acumulări pe care le-a realizat în ultimele luni pe tărîmul execuției tehnice îi dau dreptul să spere chiar la un record mondial, la o treaptă pe podiumul olimpic, eventual la cununa de lauri. «Argi» a debutat în '72 cu o extraordinară servă, cu o poftă de performanțe din care nici cel mai mare. Ea ne-a declarat că cel mai mult o stimulează exemplul de la Lia...

...pune, stimați cititori, privind de la început de la declanșările de tot felul de... cuă cvasi-kinograme (au... care le etalează, ... noastre (Manoliu + ... olimpic la disc ... tera M: alături, ... ELNIK, record... — românecele ... MENIS...

...dionul Republicii... adevărat spectacol... re cele mai selecte... F. a Germaniei, ... ordmane și ex-re... noane și medalia... vest-germane... sendhal, Roessen, ... wicz, Jaworska, ... oliu, Viscopoleanu, ... întrucîtva, o repe... proba «forte» a atle... Argentina Menis și Lia... ncipală adversară... recordmană mon... t la J.O. de la Ciudad... a din urmă, «la mare... miile de spectatori... , ci ca un element... c va fi la München u... in care nu vor lipsi, ... antantelor noastre.

Horia CRISTEA

DUMITRACHE

ÎNCEARCĂ SĂ REFACĂ TERENUL PIERDUT

„Revin pe stadion
cu dorința de a fi
din nou
printre tricolori“

Florea Dumitrache, spune-ne, te rog, apariția ta pe gazonul de la «Republicii», la aniversarea Stelei, a însemnat, de fapt, reluarea activității sau a fost, doar așa, o dorință de a juca în acest final de sezon?

— Nu, n-a fost o simplă joacă. Încerc să cred că acel meci, acea emoționantă revedere cu publicul, care m-a primit și de data aceasta cu multă căldură, a constituit reluarea unei activități pe care o doresc cât mai lungă. Apoi, jocul de duminică cu S.C. Bacău, golurile marcate, mi-au dat mult curaj...

— Ai lipsit cam mult din viața tumultuoasă a stadioanelor. Ai fost, se pare, la un pas de o neașteptată abandonare a activității fotbalistice. Am primit la redacție sumedenie de scrisori în care oamenii ne în-

cu Tractorul ai jucat.

— Atunci, în martie, a fost o ultimă încercare. Nu credeam că voi ajunge să stau într-un pat de spital. Dar momentul nedorit a venit și am poposit la Spitalul «V. Babeș», pentru 12 zile, în căutarea diagnosticului.

— Și a fost găsit?

— În cele din urmă, da. Medicii au stabilit — întindere de ligamente în regiunea inghinală și un început de hernie. Am fost internat la Spitalul «Elias» timp de patru săptămâni. A fost perioada jocurilor cu Ungaria și amărăciunea mea era cu atât mai mare. M-a bucurat rezultatul de la Budapesta și mă consolam cu gândul că poate voi juca în turneul final din Belgia. Ce s-a întâmplat apoi, se știe.

Dumitrache — același puncheur redutabil.

mos, când e cald, nu mă mai e nimic. Când e răcoare, cu cer înorat sau ploaie, fericită de durere.

— Să redevii «Dumitrache

m-am și apucat

La 22 mai am

Deși lumea s-a

încă tânăr,

e a reveni

iubești

practi-

ost un

te,

ia

drag

în 1969

fotbalist

român al anului, ai făcut parte dintr-o selecționată mondială, la «Jubileul Iașim». Ce-ți dorești peste aceste performanțe?

— Mai întâi, doresc să fiu perfect sănătos. Să mă refac, să nu mai simt nici o durere și după aceea, cu siguranță, voi juca iar bine.

— Ce faci pentru acest lucru?

— Respect un program riguros. Am nevoie de odihnă. Merg prin parcuri, la filme, la teatru, mă hrănesc bine. La spital alăbiseam cu 4 kg, dar acum am revenit la greutatea mea normală, de 64 kg.

— În afara activității fotbalistice, ce altă preocupare ai?

— În 1970 am terminat liceul și mă bate gândul să dau și eu examen de admitere la I.E.F.S. Niciodată nu-l târziu.

— În cele 4 luni cât ai lipsit de pe gazon, îți spuneam, admiratorii, iubitorii fotbalului, se interesau de... Dumitrache. Ce vrei să le transmiți acestor simpatizanți?

— Că doresc ca în scurt timp să le ofer satisfacția de a mă vedea jucând bine. Vreau ca împreună cu foștii mei colegi de la națională să atacăm cu succes preliminariile viitorului campionat mondial.

La jubileul Stelei, Dumitrache a ridicat din nou tribunele în picioare la golul marcat cu capul, după o săritură cum numai el e în stare să-o facă. Duminică, în jocul cu S.C. Bacău, la prima apariție oficială, «Roi-bub» a înscris două goluri. Dumitrache încearcă să redevină excelentul jucător de acum doi-trei ani. Să-i urăm însănătoșire deplină și succes. Curaj, Dumitrache!

DUMITRU MARCU:

„Visez echipa națională“

I se dusese vestea încă de pe când era în Divizia C, la F.C. Caracal. Iar atunci când a mai venit și la Steaua, multă lume a crezut că va ajunge, curînd, un mare jucător. Marcu avea o viteză ieșită din comun și dribling, avea calități de extremă veritabilă. La Steaua a făcut câteva meciuri bune, dintre care cel de la Bacău, când a pornit de la centrul terenului în slalom și s-a oprit cu mingea în poartă, a definit suficient talentul său. Dar Marcu în loc să urce rapid treptele gloriei, așa cum așteptau alții, începe să împartă tricoul cu nr. 11 cu alți colegi de club. Devenise și el o speranță neîmplinită ca atîtea altele...

În primăvara acestui an s-a transferat subit la Universitatea Craiova. Unii bucureșteni l-au regretat, alții nici n-au luat în seamă rîcada. Dar în primul său joc la Craiova, Marcu ridică tribunele în picioare. Și urmează meciuri la fel de bune. Publicul Băniei îl pune imediat la suflet, cu atîta patos și admirație, încît de cum ajunge mingea la Marcu tribunele erup savurînd în delir cursele irezistibile ale noii săgeți a Craiovei. În Bănie, dar și în deplasare, Marcu e cel mai periculos atacant al oltenilor (o dovedește returnul acestui campionat!) și renașterea sa îl urcă imediat în lotul olimpic, acolo unde joacă excelent o repriză cu Peru și bine cu naționala secundă a Bulgariei.

— Cum explici frumoasa ta renaștere de primăvară?

— La Craiova am reușit, în primul rînd, să cîștig încrederea în mine. Am devenit titular și garanția asta mă ajută foarte mult în joc. Una e să joci cînd ești că dacă dai o pasă greșită poți fi schimbat, alta e cînd știi că ești senatorul de drept care poate și el prinde, ca orice om, o zi slabă.

— Crezi că la Craiova ai atîns plafonul maxim al posibilităților tale?

— Chiar dacă așa ar sta lucrurile, eu n-aș avea voie să cred așa ceva. În primul rînd am de pus la punct condiția fizică. Accidentările din iarnă m-au împiedicat să fac o pregătire ca lumea atunci și implicațiile le simt și acum. Și apoi mai intervine sincronizarea cu noii mei coechipieri. E un proces de timp și de cunoaștere. Eu, de exemplu, dacă nu sînt jucat din primele minute într-o stare apatică. Dacă sînt lansat din start, știu că voi face un meci bun. Și pot spune că am fost mai mult jucat în deplasare, acolo unde devenind mai mult vîrf mă caută toate mingile. Acasă, însă, sînt meciuri în care jocul e purtat mai rar pe partea mea.

— Mi-aș permite un reproș la adresa coechipierilor tăi: te joacă prea mult cu mingi la picior, în loc să te lanseze.

— Da, eu sînt un jucător cărui îi place să fugă, să sfîșiească după mingi. Sper, însă, că în curînd voi fi valorificat la maximum de propria mea echipă. E o condiție a ascensiunii mele.

— Care este altitudinea maximă a acestei ascensiuni?

— Arăstați-mi un jucător de fotbal, despre care se mai și spune că are ceva talent, care să nu viseze loturile naționale. Regret că debutul meu la „olimpic“ s-a soldat cu un eșec. Dar mă gîndesc că acel meci cu Danemarca nu va atîrna ca o piatră de moară de gîtul meu, că acel trist joc trebuie războundat.

— Visezi, deci, departe...

— Dacă la 22 de ani neîmplinit nu ai visa la echipa națională, cînd să o mai faci?...

— Marcu are perfectă dreptate...

M. I.

Marcu este un jucător care trebuie lansat și nu jucat cu mingi la picior. Cînd coechipierii săi vor înțelege acest lucru, el va putea deveni o extremă irezistibilă.

ROMÂNIA- ITALIA 3-3

ORICE SFÎRȘIT POATE ÎNSEMNA ȘI UN ÎNCEPUT...

... Pentru unii, acest 3—3 cu Italia, la București, înseamnă foarte mult. Pentru că echipa lui Valcareggi este, totuși, vicecampiona lumii. Și, mai ales, pentru că acest 3—3 înseamnă, de fapt, primul punct obținut de tricolori, de-a lungul anilor, în cele cinci dueluri (amicale și oficiale) cu «Squadra azzurra», dueluri care au însemnat pentru noi 0—1 în 1939, 1—2 în 1940, 1—3 în 1966 și 0—1 (la București) în 1967...

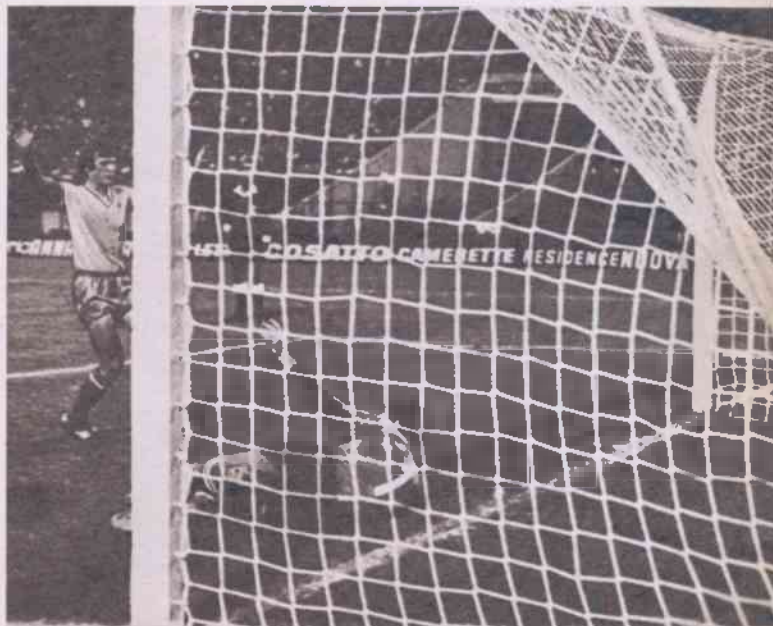
... Pentru alții, acest 3—3 înseamnă mai puțin. Pentru că «echipa albastră» a venit la București cu o formație întinerită, un fel de experiment după eșecul de la Bruxelles și în fața unui team în formare aveam motive să credem în succes...

După joc, însă, acest rezultat este echitabil. Chiar dacă el a fost scris cu concursul substanțial (pentru ambele echipe) al arbitrilor iugoslav Gugulovici, influențat serios de tușierul Travelejev. E un rezultat echitabil pentru că ambele formații au avut momentele lor de vîrf, dar, mai ales, pentru că ambele echipe au greșit în mod egal. Și, dincolo de rezultat, care rămîne, totuși, în palmares, dincolo de arbitraj, care va persista un timp în memoria și discuțiile noastre, rămîn pentru studiu imediat GREȘELILE. Le-am văzut cu suficientă claritate în jocul fundașilor centrali. Le-am văzut și în linia de atac care, în ciuda eforturilor lui Lucescu, a dovedit că rămîne încă un veritabil «călcîi al lui Achile».

S-ar putea argumenta că au absentat Boc, Dembrovșchi și Neagu. Cum la fel de bine am putea acuza și sufocantul marcaj om la om făcut de italieni. Dar, am putea găsi argumente și pentru rezervele superioare nedemonstrate de cei prezenți în teren la 17 iunie.

Meciul acesta amical cu Italia înseamnă, în fond, sfîrșitul unui sezon încărcat și chiar al unei anumite perioade, măsurată în ani, din viața echipei naționale. În acest final de istorie au debutat Kun și Hajnal și a fost retitularizat un portar talentat și sobru cum este Adamache. În fond, orice sfîrșit înseamnă și un început. Iar amicalul cu Italia de acum poate însemna startul în preliminariile Campionatului Mondial ce vor începe în toamna acestui an...

Mircea M. IONESCU

Presat de debutantul Kun, fundașul italian Spinosi își ingenușchează propriul portar, deschizînd scorul.

Dacă jocul lui Iordănescu de 45 de minute ar fi judecat numai după această imagine, atunci... Dar secvența această reprezintă o excepție. Spre regretul celor ce-au crezut în talentatul nostru atacant, o umbră în partida cu Italia.

Superba lovitură de cap a lui Domide care a egalat scorul la 2-2. Dacă ar fi existat încă două-trei asemenea execuții...

NOUA CAMPIOANĂ A EUROPEI ESTE ECHIPA R. F. a GERMANIEI

Acum aproape o săptămână, la Bruxelles, pe stadionul Heysel, arhiplin, s-a jucat finala celui de al patrulea campionat al bătrînului nostru continent. O finală anticipată, între R.F. a Germaniei și U.R.S.S., formații care nu au putut fi stopate în semifinale de Belgia și Ungaria. În virtutea ultimei evoluții și rezultate (printre altele chiar un 4-1, în meci direct, pentru formația lui Beckenbauer, cu puțin timp în urmă, la München), echipa antrenată de Helmuth Schön era marea favorită a finalei. Și teamul care a scos Anglia din sferurile de finală ale competiției cu un 3-1, chiar la Londra (o altă veritabilă finală) nu și-a dezmințit valoarea.

Duminică trecută, pe stadionul belgian Heysel, fotbalistii vest-germani au învins comod, cu 3-0 (1-0), o echipă care a câștigat primul campionat al Europei și n-a lipsit de la nici

unul din cele patru turnee finale ale competiției. Dar dincolo de scorul lejer, realizat prin cele două goluri înscrise de Müller (ultimul, de fapt, al treilea în ordinea minutelor surprins în imaginea din dreapta) și unul de Wimmer, ceea ce a impresionat în primul rînd a fost jocul complet, calculat pînă aproape de perfecțiune, al noilor campioni ai Europei, virtuozitatea pe fondul omogen al acestor mari personalități ale soccerului mondial cum sînt Beckenbauer, Müller sau Netzer.

Astăzi cunoaștem ordinea celui de al patrulea turneu final al campionatului european: 1. R.F. a Germaniei, 2. U.R.S.S., 3. Belgia și 4. Ungaria. Poate că dacă n-ar fi existat acel minut 88 de la Belgrad, astăzi am fi scris despre o finală R.F. a Germaniei—România. Dar a fost acel minut 88...

(M.I.)

ÎN FINALA
CUPEI
CAMPIONILOR
EUROPENI

AJAX AMSTERDAM

2-0 CU
INTERNAZIONALE MILANO
a făcut să triumfe fotbalul ofensiv

La Rotterdam, deținătorii «Cupei campionilor europeni» au reușit strălucita performanță de a păstra mult invidiatul trofeu, repetind victoria de anul trecut. Ajunși în finală, după două jocuri deosebit de dificile în fața Benficăi din Lisabona, olandezii lui Covaci au făcut să triumfe fotbalul ofensiv, în detrimentul «catenaccio»-ului italian.

Iată două dintre fotografiile istoricei finale:

Primul gol înscris de cel mai bun atacant al Europei, Johan Cruyff (dreapta), în poarta lui Inter. Apărarea italiană este făcută K.O. de fantezia și dexteritatea «olandezului zburător».

Zeci de mii de oameni au așteptat celebra echipă la întoarcerea acasă, la Amsterdam. În fața Teatrului Municipal din marele oraș olandez, Johan Neeskens (în stînga) și Johan Cruyff, alături de valorosul antrenor român Ștefan Covaci, prezintă mulțimii invidiatul trofeu.

varietăți fotbalistice

BRUXELLES — «Cupa Belgiei», ediția 1971-1972 a revenit cunoscutei formații Anderlecht, care a întrecut în finală, cu 1-0 (gol marcat de van Himst) pe Standard Liege. Iată-l pe van Himst, fericit în mijlocul coechiplerilor săi, arătând cupa mulțimii de spectatori

HAMBURG — Zeci de mii de spectatori au venit pe stadionul din Hamburg ca să-l aplaude pe «bătrînul» Uwe Seeler, cu prilejul meciului său de adio, disputat între S.V. Hamburg, formație în care a jucat 18 ani, și o echipă a stelelor fotbalului european. Iată-l pe eroul meciului pătrunzînd pe teren, alături de Bobby Charlton, în fruntea celor două echipe.

...Și acum, finalul meciului de adio. Purtat pe umeri de admiratorii săi, Uwe, devenit un adevărat simbol al fotbalului vest-german, trăiește unul din cele mai frumoase momente din viața sa de jucător.

LONDRA — Scoțianul Billy Bremner, căpitanul echipei Leeds United, primește «Cupa Angliei» (după victoria din finală, cu 1-0 asupra lui Arsenal) din mîna reginei Elisabeta a II-a.

MÜNCHEN — Cunoscutul fotbalist englez Bobby Moore, deși nu va participa la Olimpiadă fiind sportiv profesionist, a vizitat de curînd inscalațiile olimpice de la München. Iată-l, alături de soția sa Tina, într-o discuție aprinsă cu Robert Schwan, managerul echipei F.C. Bayern.

PARIS — Olympique Marseille a cucerit anul acesta pentru a 8-a oară «Cupa Franței», întrecînd în finala competiției formația corsicană Bastia cu 2-1. Iată-l pe învingătorii. De la stînga la dreapta, sus: Zwunka («mască» astfel datorită bandajului ce-l poartă în urma unui accident la nas), Novi, Carnus, Bracci, Lopez, Bosquier; jos: Couecou, Kula, Gress, Skoblar și Verdonk.

WOLVERHAMPTON — Anul acesta, finala primei ediții a «Cupei U.E.F.A.» s-a disputat între două echipe din Anglia: Wolverhampton și Tottenham. A câștigat cea din urmă (scor general 3-2). Iată o imagine din primul joc, disputat pe terenul echipei învinse: Allan Mullery (T.), al doilea din dreapta, marchează golul victoriei în ciuda opoziției portarului Parkes (W.).

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

curier medico-sportiv

E.A. elevă — județul Prahova. Îmi spuneti că aveți 17 ani, o înălțime de 1,60 m și 65 kg. Datorită greutății «gigantice», cum singură precizați, vă este rușine să mai ieșiți din casă, iar pe stradă aveți impresia că toată lumea se uită numai la dv. Din această cauză nu v-ați dat nici numele întreg, deoarece vă este frică să nu ridă colegii de dv. Vă plingeți că nu puteți să scăpați de kilogramele de prisos, deși faceți sport în cadrul lecțiilor de educație fizică din școală.

La o înălțime de 1,60 m, o greutate de 65 kg nu este chiar atât de exagerată. Dar dacă susțineți că acest surplus de 5 kg este foarte mare, atunci trebuie să faceți tot ce vă stă în puteri pentru a reveni la greutate normală, cea cu care să nu vă mai fie rușine «să ieșiți în lume». În cadrul acestei rubrici am mai răspuns la asemenea întrebări, iar dacă luați numerele anterioare ale revistei o să găsiți multe recomandări folositoare scopului pe care îl urmăriți. Totuși, deoarece doriți un răspuns direct, voi încerca să vă dau câteva îndrumări, iar după o anumită perioadă, să zicem 2-3 luni, de aplicare a acestor prescripții, vă rog să-mi comunicați la ce rezultate ați ajuns.

Începutul trebuie făcut cu regimul alimentar, care are un rol major în producerea

surplusului de kg de care vă plingeți. Excluderea din meniul zilnic a grăsimilor, a pastelor făinoase, a dulciurilor este un prim pas spre o revenire la greutatea ideală. Unui sever regim alimentar este absolut necesar să-i adăugați, zilnic, exerciții fizice, mișcare cât mai multă, iar dacă nu aveți o recomandare medicală pentru evitarea efortului puteți alerga, de la câteva sute de metri, la început, la câteva mii, odată cu pregătirea ce o veți dobîndi pe parcurs.

Acestor exerciții fizice este recomandabil să le adăugați și înotul. Referitor la această problemă specificați în scrisoare că în orașul dv. s-a amenajat un lac cu apă sărată și dacă puteți învăța în acest mediu tehnica alunecării pe apă. După cum știți din școală, în apa sărată corpurile se afundă mai greu (cred că știți de ce?) și ca atare plutirea în aceste condiții este mult ușurată, deci aveți și o înlesnire substanțială în învățarea și practicarea înotului. Acum, odată cu venirea vacanței de vară, sper că veți ține seamă de sfaturile mele, iar la toamnă, când va începe un nou an școlar, vă veți putea prezenta în fața colegelor și colegilor cu o înfățișare demnă de invidiat. Vă doresc mult succes.

Asistent univ. Sonia IOVAN
maestră emerită a sportului

INVITATA NOASTRĂ

Carmen BUCACIU — vicecampionă republicană la gimnastică modernă, componentă a lotului național ● Activitatea sportivă o desfășoară sub îndrumarea antrenorei Ileana Iosif la Școala sportivă nr. 2 ● Practică înotul — ca sport ajutător — în tot timpul anului.

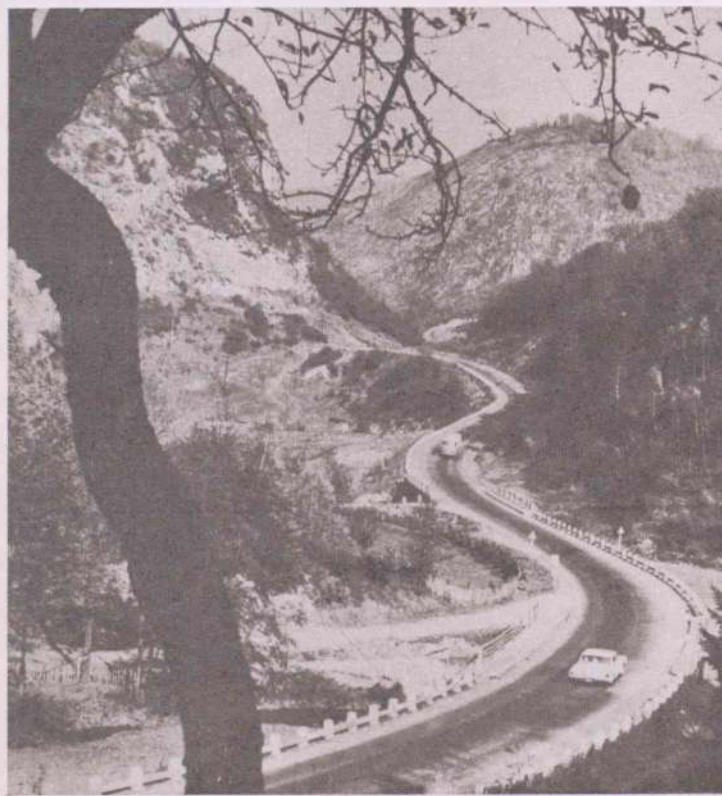
- 17 ani ● 171 cm ● 57 kg.
- Este elevă în clasa a X-a la Liceul «Nicolae Bălcescu» din București.
- Alte pasiuni: îi plac mult versurile, muzica de cameră și florile.

Foto: Andrei PANDELE

HAI, LA DRUM!

Această invitație ar vrea parcă să ne-o faci imaginea de mai jos, pe care ne-a trimis-o colaboratorul nostru Aurel DULA, din Petroșani. Ne aflăm în acea perioadă a anului, când drumetia e la... modă și singura problemă e cea a alegerii traseului. Poate că imaginea de mai jos, care reprezintă un crimpel din șoseaua națională Petroșani — Deva (în dreptul cabanei turistice «Peștera Bolii»), v-a dat o idee în privința locurilor pe care le veți vizita în acest concediu.

BOB HAYES JOACĂ FOTBAL AMERICAN

Fostul campion olimpic în cursa de 100 m plat, Bob Hayes, socotit drept «cel mai rapid om din lume» a devenit jucător profesionist de fotbal american. Iată-l plăcut în cadrul unui meci demonstrativ desfășurat la Paris, în cadrul «Săptămânii sportive americane». Fotbalul american este un joc care include și fotbal și rugby și lupte și box... Așa se explică și echipamentul de protecție pe care îl poartă jucătorii.

UN „CUPLU” SPORTIV

Dacă fotbalul îi atrage pe actori în tribunele stadioanelor sau în fața micului ecran, călăria este, în schimb, sportul pe care aceștia îl practică fie de voie, fie de...nevoie. Ne dovedește acest lucru și instantaneul surprins de fotoreporterul nostru Ion MIHĂIȚĂ, în care personajul principal este popularul actor al Teatrului Bulandra, Ion BESOIU. Împreună cu un frumos «pur sînge», el alcătuiește un veritabil cuplu sportiv în «Săgeata căpitanului Ion» — un nou film aflat acum în lucru la Buftea. Numai că pentru Ion Besoiu călăria este o adevărată pasiune, care-i întărește renumele de polisportiv...

Sportul A DOUA PASIUNE

Ovidiu Moldovan

Tinărul actor al Teatrului Național «I.L. Caragiale» din București, Ovidiu Moldovan, cunoscut publicului spectator din piesele «Becket», «Travesti»,

«Moartea ultimului golan», «Coana Chirița», «Săptămîna parimilor», «Iadul și pasărea», s-a remarcat pe arena sportivă datorită pasiunii sale pentru «luptele libere».

— Constat că s-a format un fel de tradiție ca «Naționalul» să aibă, de la o generație de actori la alta, un campion la lupte, dv. fiind precedat de Gh. Cozorici. În afară de acest sport mai iubiți și altele?

— Gimnastica, atletismul și judo-ul. Practicarea lor îmi este folositoare și în profesia mea. În unele piese trebuie să fac acrobatică, iar în toamnă v-a avea loc o premieră, «Week-end în iad», unde se face multă gimnastică.

— Cum priviți sportul de pe poziția de...spectator?

— Fac «febră» cînd joacă «naționala» și asist cu mare plăcere la toate meciurile de fotbal și box. De asemenea, sufăr alături de echipele aflate în pragul retrogradării.

— Sportivii preferați?

— Marcel Roșca, cu care am fost și coleg de Institut, Radu Nunweiler, Răducanu, inimos și temperamental cum îi stă bine unui portar.

— Data fiind utilitatea activității sportive, cum priviți aplicarea acestei probleme la locul dv. de muncă?

— Din păcate, cu câteva excepții, actorii nu fac sport. Eu sînt responsabilul sportiv în Comitetul Sindical al Teatrului Național și m-am lovit de anumite greutăți. Aș propune organizarea unor cursuri obligatorii pentru menținerea condiției fizice și în același timp amenajarea unei săli de sport a actorilor, acum existînd doar o improvizare.

— L-am părăsit pe Ovidiu Moldovan, care se grăbea spre sala «Metalul», unde avea un antrenament de judo, urîndu-i mult succes.

Violeta ANTONIU

SUPORTERUL FIDEL

Priviți alăturatul portret pentru că el reprezintă un mare «sufletist», un mare iubitor al balonului rotund. Se numește Gheorghe Octavian și locuiește în București, b-dul Tudor Vladimirescu nr. 80. Este în vîrstă de 20 de ani și de la 8 luni se află ținut în pat din cauza poliomielitei. Urmează cursurile Liceului «Dimitrie Bolintineanu» la «fără frecvență».

În aceste condiții, viața lui este înfrumusețată adesea de meciurile de fotbal pe care le urmărește la televizor și le ascultă la radio. Face acest lucru din marea dragoste pentru sport, în general, și pentru fotbal în special. Dar, cînd este vorba de echipa lui favorită — Rapid — tinărul Gheorghe Octavian ia loc în cărucior și pleacă

însoțit acolo unde «echipa lui dragă» Arad, la Cluj, la Brașov, la Iași, la Craiova el merge pretutindunde cu trenul sau cu mașina după cum poate, și cu aviditate desfășurarea meciurilor sus de echipa feroviară: aceasta l-a cam mîgăit în câmpul actual.

Iată, așadar, un de om prins în că jocului cu balon rotund, care savurăm nimeni altul, mă unor victorii și a suferințele unor pierderi.

T. NĂȘTĂ CRÎN

ĂTIRI PENTRU MÜNCHEN

Printre sporturile mai puțin cunoscute la noi, iar care vor figura în programul Jocurilor Olimpice de la München, se numără și tirul cu arcul. În imagine vi-o prezentăm pe una dintre candidatele la medalia de aur. Este vorba de campioana absolută a Uniunii Sovietice la această probă, Liubov ASATUROVA. Ea are 24 de ani și este studentă la Institutul de educație fizică și sport. Iată-o pregătindu-se sub atenta îndrumare a antrenorului A. Mamacv.

BUCURIA VICTORIEI

Un grup de iubitori ai boxului din Mexic au făcut un drum lung până la Tokio pentru a asista la meciul pe care compatriotul lor Clemente SANCHEZ, pugilist de categorie pană, l-a susținut în compania aponezului Kiniaki Shibata, în joc fiind titlul mondial. După cum se poate vedea, eforturile suporterilor mexicani au fost răsplătite din plin: Sanchez a cucerit coroana mondială a «penelor» printr-o victorie prin K.O. Iată-l pe Sanchez (cu șombrero), purtat în triumf de către fericiții săi admiratori.

TRADIȚIE

În fiecare an, în orașelul Mittelbach, din Republica Democrată Germană, se desfășoară un concurs hipic la care participă numeroși concurenți. De curind, la Mittelbach, 120 de amatori de hîpism s-au prezentat la startul întrecerilor. Ca în fiecare an, respectindu-se o veche tradiție, festivitatea de deschidere a concursului hipic a fost făcută, de parada atelajelor cu cîte patru cai.

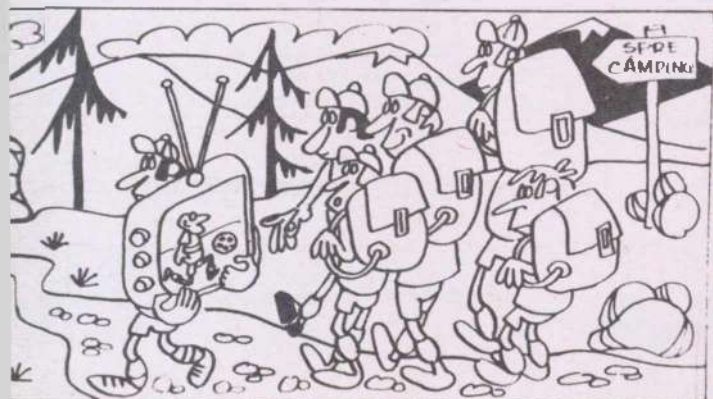
METAFORA FOTOREPORTERULUI

Mulți dintre specialiștii tenisului susțin că jucătorul cehoslovac Jan KODES obține rezultate excelente pe terenurile de tenis din întreaga lume și datorită rapidității cu care izbuteste să se deplaseze pe întreg spațiul de joc. Probabil că acest «atlu» al tenismanului cehoslovac a vrut să ni-l prezinte și fotoreporterul în această imagine, în care picioarele lui Kodes apar în prim-plan.

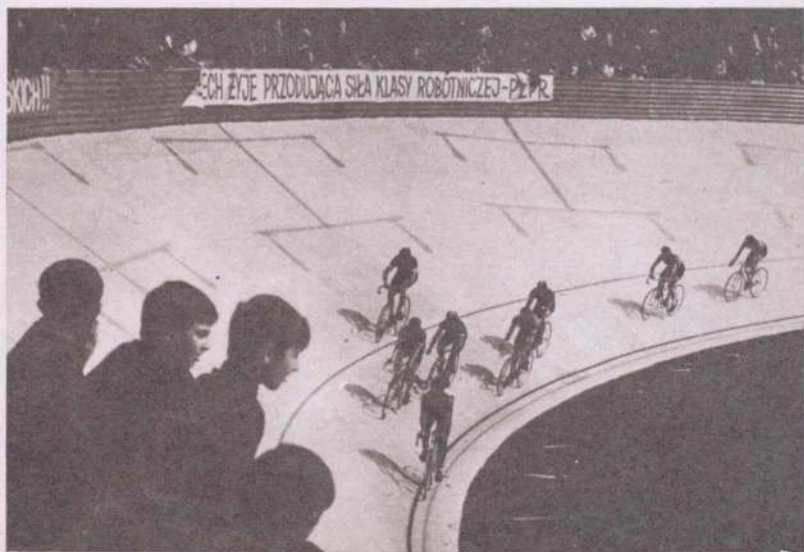
Priviți aceste două desene. Se aseamănă unul cu celălalt dar nu sînt identice. Copiind primul desen, caricaturistul Octavian COVACI a făcut opt greșeli. Le puteți descoperi?

8 GREȘELI...

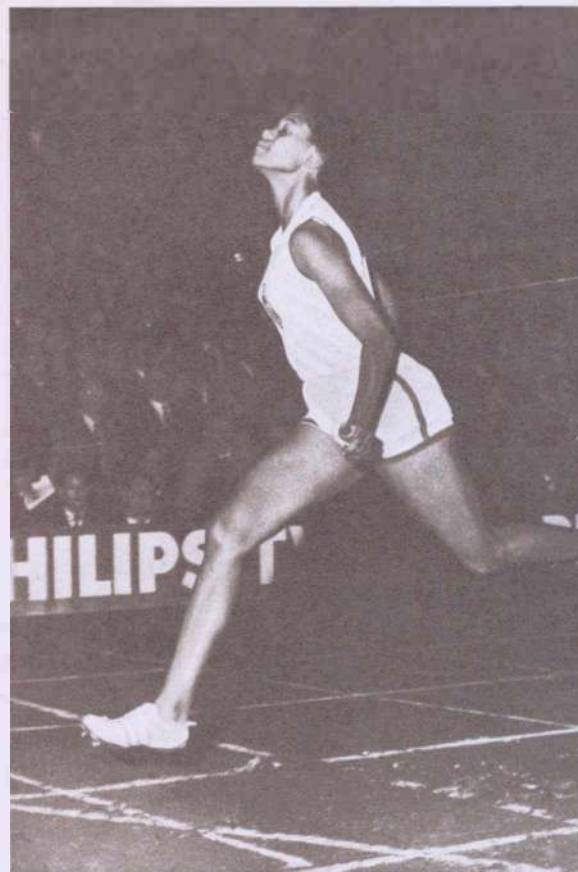
INELUL DE BETON

Spre marea satisfacție a cicliștilor polonezi, la Varșovia a fost dat de curind în folosință un nou velodrom (în fotografie) cu o pistă care măsoară 333,33 m. Evenimentul a fost marcat de o interesantă întrecere internațională pe proaspătul inel de beton, întrecere la care au participat cei mai buni pîstarzi din Polonia și Cehoslovacia.

Vă mai amintiți de „GAZELA NEAGRĂ“?

Wilma Rudolph in cursa victorioasă de la J.O. (Roma)

cană, acolo unde — alături de alți sportivi de culoare — fusese inclusă numai pentru a aduce punctele necesare în clasamentul pe medalii. Poate că azi, conștientă de aceasta, ea n-ar mai accepta să ia startul...»

De fapt, marea atletă nu este azi numai gospodină și mamă de copii. Adesea, este invitată să ia parte la întruniri ale sportivilor, cu care prilej își exprimă fâțiș părerile protestatere, cerind egalitate deplină în drepturi pentru populația de culoare din S.U.A. Un producător de televiziune californian se gândește să turneze un serial — cu referiri la cariera sportivă — Wilmei Rudolph — în care tripla campioană olimpică să țină și un curs de inițiere în alergările de sprint.

Interesant, fosta atletă nu ține acasă nici unul din trofeele sale: «Le-am lăsat mamei și surorilor mele cu care am muncit din greu în tinerețe — spune Wilma. La mine, nu le vreau... De ce să amintesc copiilor, zi de zi, că mama lor a fost o mare campioană și că au datoria să facă mai mult ca mine?»

-Rd. V.

Foto: PRESSENS-BILD Stockholm

Așa i se spunea **Wilmei RUDOLPH**, frumoasa fată din sudul Statelor Unite, la Olimpiada de la Roma, în 1960, acolo unde ea culegea din panoplia de trofee olimpice trei medalii de aur în probele de sprint (100 m, 200 m și ștafeta 4×100 m). Desigur, n-ați uitat-o.

«Gazela neagră» este astăzi o femeie de 31 de ani și locuiește la Los Angeles, împreună cu soțul ei Robert Eldridge și cei patru copii Yolanda (11 ani), Juana (7), Robert jr. (6), Xurry (2). Li vedeși pe toți, reuniți în fotografia de jos, făcută recent de reporterul suedez Sven-Erik Sjöberg, care a făcut drumul pînă în California pentru a o vedea pe celebra atletă a deceniului trecut.

Comparația între imagini n-o dezavantajează pe Wilma. E parcă și mai frumoasă ca înainte, are aceeași grație, specifică femeilor din rasa ei. Depășindu-și impresiile, Sjöberg notează în textul alăturat fotografiilor: «Acum, cînd își amintește de performanțele ei din trecut, Wilma Rudolph își dă mai bine seama de poziția ei în echipa ameri-

Sportivi francezi în actualitate

GUY DRUT

Există, printre cele 24 de probe atletice masculine, care figurează în programul Jocurilor Olimpice, câteva specialități în care sportivii europeni nu s-au putut ridica decât rareori la nivelul campionilor de peste ocean. Între acestea, proba gardurilor înalte, 110 m, revendică un loc special, căci dintre cele 16 finale olimpice disputate pînă acum, americanii nu au pierdut decît două (în 1920 și 1928) — și aici atunci învingătorii n-au fost din Europa — reușind, de multe ori, să intre în posesia tuturor medalieiilor.

Ceea ce n-au fost în stare să obțină vestgermanul Martin Larter sau italianul Eddy Ottoz, cei mai buni specialiști pe care a avut continentul nostru, va încerca să calizeze, la München, tînărul francez Guy Drut (22 de ani, 1,89 m și 78 kg), marea revelație a acestui sezon. De fapt, Drut este cel mai bun specialist european de vreo 3 ani, de la retragerea lui Ottoz dar, dină în 1970, cînd a alergat la Zürich m surprinzător 13,3, el nu simțea o atracție deosebită pentru garduri. Îi plăcea mai mult săritura cu prăjina — detine un rezultat de 5,15 m — și abia după plecarea prietenului său François Traneli la studii în S.U.A. el s-a concentrat asupra probei pentru care a ovedit uimitoare calități.

Sezonul 1971 i-a produs însă o mare eziluzie. La Helsinki, la campionatele europene, unde era mare favorit, se

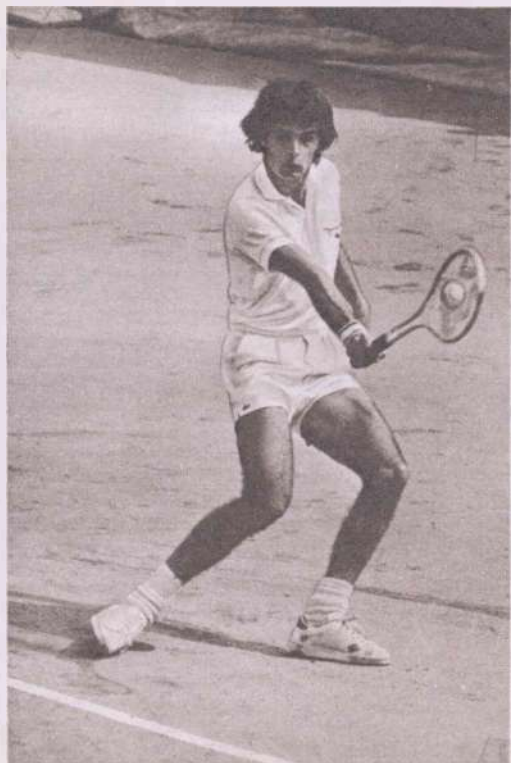

impiedică și abandonează chiar în seriu. Nu se descurajează și lucrează toată iarna pentru a micșora distanța dintre el și americani. Rezultatele nu s-au lăsat așteptate: în mai puțin de două luni (aprilie—mai) aleargă de patru ori (!) 13,3 (de două ori vîntul a fost mai puternic de 2 m/s), și îl învinge clar, la Formis (Italia) pe Willie Davenport, campionul olimpic al probei.

Pentru München, americanii au, într-adevăr, un atu major, care se numește Rod Milburn. El este deocamdată inabordabil dar, în spatele său, lupta dintre ceilalți doi americani și Guy Drut îl poate face pe francez primul european medaliat cu argint la 110 m, al ultimelor 7 ediții ale J.O.

PATRICK PROISY

Nici nu se putea o mai frumoasă incununare a cascadei de surprize a ultimei ediții a Roland-Garros-ului ecît o «finală-surpriză» la simplu masculin: cea care a pus pe spaniolul Andres Gimeno, acest mare Don Juan ronizat al tenisului, lui Patrick Proisy (în foto). În vîrstă de 24 de ani, Patrick s-a bătut cu o energie și o concentrare constante. Pînă urmă a trebuit să se reînnoască învins în patru seri (poate și-au spus cuvîntul hotărîtor și cele două dificile partide pe care francezul trebuit să le susțină cu odes și Orantes pînă să ungă în finală). Oricum, acest succes al tînărului Proisy recomandă drept o nouă «teacă» ce urcă pe firmamentul tenisului mondial amator.

PUTIA
CU
scrisori

LIVIU POPELEA - Brașov. Sperăm că sînteți mulțumit...

MIHAI FLOCA - Breaza. Caricaturile au poante prea vechi și desenele sînt modeste. Poate cu altă ocazie și mai ales cu altă calitate.

NICOLAE DRAGOMIR - Turnu Măgurele. În palmaresul său, Ilie Năstase are, printre alte succese, un loc l la marele turneu de la Wembley (sală) și un loc l la Wimbledon, dar la dublu mixt, împreună cu Rosemary Casals. În privința lui Dumitrache v-ați edificat, cred, citind reportajul din acest număr.

GHEORGHE BLAGA - Urziceni. Desenele dv. sînt atât de naive încît nu îndrăznesc nici măcar să vă recomand să perseverați în această direcție. În legătură cu fotografia aceea veche, pe care doriți să ne-o împrumutați pentru a o reproduce, vă mulțumesc pentru amabilitate dar deocamdată nu prezintă interes pentru noi.

MIRCEA DRĂGHIA - Medgidia. Excelentă ideea privitoare la selecția fotbalistilor. Într-adevăr, dacă toți cei aleși să facă parte din echipele noastre de fotbal ar îndeplini toate cele 15 condiții propuse de dv. am avea un fotbal... senzational. O întrebare: dar unde să-i găsim pe băieții care să poată trece cu bine cele 15 încercări? Dv. aveți vreo «descoperire»?

GHEORGHE HERMAN - Uileacu de Beluș. Lui Dumitrache, Dinu și Radu Nunweiler le puteți scrie pe adresa clubului Dinamo (București, Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 7—9), iar lui Iordănescu la clubul său, Steaua, din Calea Plevnei nr. 114, București.

VIORICA IORDACHE - Videle. Le-am transmis fotbalistilor de la Steaua felicitările și urările de succes adresate cu prilejul aniversării a 25 de ani de la înființarea clubului. Primiți mulțumirile lor și promisiunea unor evoluții mult mai bune în ediția viitoare a campionatului. Simpatizanții fotbalistilor steliști, cu care doriți să corespundăți, vă pot scrie pe adresa: Videle — Com. Furculești, Jud. Teleorman.

PETRE STANCU - Constanța. În meciul de fotbal dintre reprezentativele României și Angliei, disputat la București, la 6 noiembrie 1968, au jucat următoarele formații. **România:** Gornea - Sătmăreanu, Barbu, Dinu, Mocanu - Ghergheli, Petescu (min. 35 Nunweiler VI) - Pircălăb, Dobrin (min. 77 Domide), Dumitrache, Lucescu. **Anglia:** Banks - Wright (min. 10 Newton), Labone, Moore,

Newton (min. 10 McNabb) - Mullery, B. Charlton, Peters - Ball, Hurst, Hunt. După cum se știe, partida s-a încheiat cu rezultatul de 0—0.

SAVA MUNTEANU și **IONEL PETROVICI** - Craiova. Toți admiratorii lui Dumitrache, deci și dv., găsec chiar în acest număr reportajul atât de mult solicitat.

CONSTANTIN LISOC - satul Poiana, comuna Brăiești, Jud. Botoșani, dorește să corespundă cu suporterii echipei U.T.A. și să facă schimburi de fotografii ale fotbalistilor cu colecționarii din țară. Amatorii îi pot scrie pe adresa de mai sus. Dimensiunile terenului de minifotbal sînt în funcție de... suprafața de joc pe care o aveți la dispoziție și de vîrsta și numărul minifotbalistilor. Părerea mea este că cel mai important lucru e să jucați bine, chiar dacă terenul are dimensiuni mai puțin regulamentare.

RICUȚĂ - Drobeta Turnu Severin. Te felicit pentru frumoasele idei pe care le ai despre felul în care trebuie să se comporte un spectator civilizat. Adevăratul cunoscător și iubitor al sportului își încurajează echipa sau sportivul favorit fără, însă, a-i ligni pe adversari. Fotbalistului Marcu, pe care îl simpatizezi atât de mult îi poți scrie pe adresa clubului său Universitatea Craiova: str. Libertății nr. 31, Craiova. De altfel, îi poți găsi portretul chiar în acest număr.

SIMON ATTILA — Turda și **GINA MARINESCU** — Ploiești. Regret, dar nu cunosc adresa pe care mi-o solicitați. Îi puteți scrie la clubul Ajax: Amsterdam 1006, Middenweg 401 — Olanda.

MIKLOS FARKAS — București. Mă bucur că v-am fost de folos și că ați primit scrisorile dorite. Ca și data trecută, și acum observațiile dv. sînt juste. L-am rugat pe colegul în cauză ca în viitor să fie cit se poate de... exact în exprimări. Sper că următoarele dv. scrisori nu vor mai fi prilejuate de asemenea... întîmplări nedorite.

ION CRISTEA — București. Nu știu cum aș putea să ajut un polisportiv cu experiența dv. să se înscrie la un club la care a mai activat cu ani în urmă. Cred că cunoașteți bine drumul spre Calea Plevnei dacă într-adevăr tot ce mi-ați scris e real. Vă previn, însă, că la vîrsta aceasta nu va fi prea ușor să fiți primit printre cicliștii începători. În locul dv. eu m-aș îndrepta spre ciclo-turism.

NELA GURGU — comuna Băile. Cu prilejul aniversării a 25 de ani de la înființarea clubului lor, le-am transmis fotbalistilor de la Steaua toate urările dv. de fericire și succes. Sătmăreanu, Iordănescu, Gigi Tătaru și ceilalți vă mulțumesc pentru cuvintele frumoase adresate lor și vă promit o comportare mult mai bună în viitor.

OLGA IANCU — Arad. În numărul viitor veți putea citi un articol despre fotbalistul Batacliu de la Dinamo București, pe care-l simpatizați. Dumitru (Rapid) s-a născut la 2 ianuarie 1950 în comuna Roșu, jud. Teleorman.

Petrus

UNIVERSITATEA TIMIȘOARA CAMPIOANĂ !

SPORT

2,50 lei

Greu a fost drumul spre victorie al XV-lui Universității.

Ultimul hop (Știința Petroșani) a fost trecut. Calea spre marele succes este liberă. De aceea apare firească explozia de entuziasm a lui Ghețu, Priess, Duță, Vollman, Ionică și Tătuțu, care l-au ridicat pe umeri pe «Tolea» Rășcanu, semn de prețuire adus marelui jucător, acela care a fost la temelia atîtor satisfacții.

Foto: Ion MIHĂICĂ

